

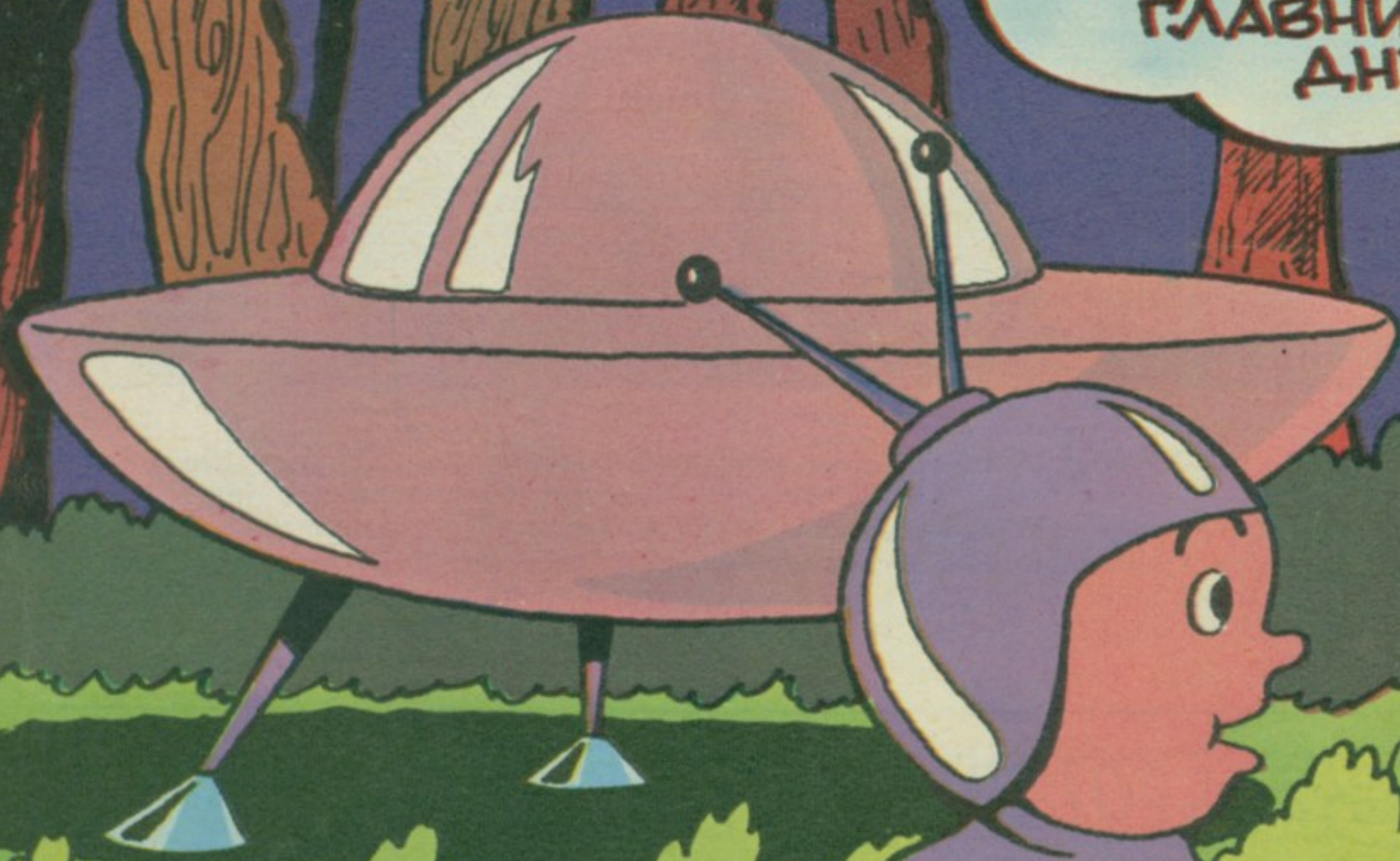
ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
936
5. XII 1969.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ХАЈДЕ, ПОЖУРИ!
НОВОГОДИШЊА ПРИЧА
У КОЈОЈ СМО НАС ДВОЈИЦА
ГЛАВНИ БЕК ПОЧИЊЕ... ПРИ
ДНУ ОВЕ СТРАНЕ!

НОВА ГОДИНА СЕ
ПРИБЛИЖАВА. ПО-
ТЕКЛА ЈЕ РЕКА
ПИСАМА...

... КОЈА ЈЕ ГОТОВО
ЗАТРПАЛА ДЕДА МРА-
ЗОВУ РАДИОНИЦУ НА
СЕВЕРНОМ ПОЛУ...

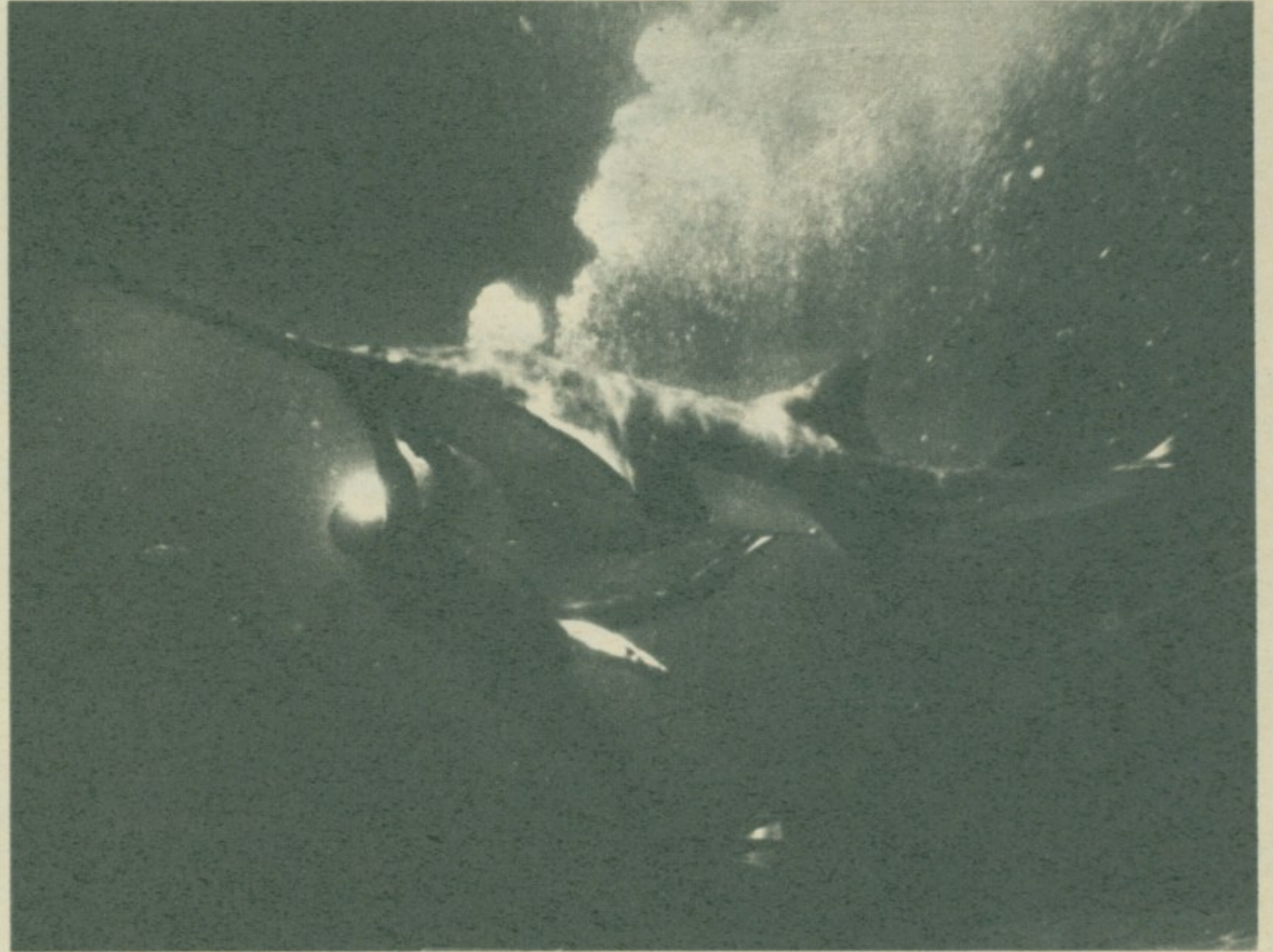
МЕЂУ ТИМ БЕЗБРОЈ-
НИМ ПИСМИМА ДЕДНО
СЕ РАЗЛИКОВАЛО ОД
ОСТАЛИХ...

НА-
СТАВАК
У ОВОМ
БРОЈУ
НА ДВЕ
СРЕДЊЕ
СТРА-
НЕ...

ФРИЖИДЕР У ПРСЛУКУ. — Прслук за хлађење радника у челичанама и бродским котларницама испробан је у Јапану. Плочнице сувог леда распоређене у шест џепова мрежастог прслука израђеног од винил-хлоридних влакана, расхлађују ваздух у „окцима“ мреже и тиме подижу радну способност за десет одсто.

ТЕСТЕРАЧИН ХРАНИЛАЦ. — Сваког дана неустрашиви Мат Харкинс ставља живот на коцку да би у великом океанаријуму у Лос Анђелосу нахранио једну циновску рибу-тестерачу. Ова тестерача, највећа која живи у „заробљеништву“, утинула би када је не би хранили руком. Један неопрезан покрет и 430 килограма тешка риба могла би да окрене своју као жилет оштру тестеру на свог храниоца и раскомада га. Харкинс је један од ретких људи који се прихвата оваквог посла.

Риплеу Вероватни ишли не!

ПРВА ПЛЪЧКА ВОЗА

БАНДА РЕНО зауставила је код града СЕМУРА ВОЗ КОЈИ ЈЕ САОБРАЂАО НА ПРУЗИ ОХАЈО - МИСИСИПИ И ОАHEЛА 16.000 ДОЛАРА АЛИ ЈЕ ОСТАВИЛА КАСУ СА 40.000 ДОЛАРА. (1886.)

ЗГРАДА

У КОЈОЈ ГЛАВАР ПАКИСТАНСКОГ ПЛЕМЕНА АРАКАНЕЗЕ ПРОСЛАВИО СВОЈ РОЂЕНДАН У СТВАРИ ЈЕ ОГРОМАН ЛАВИРИНТ ОД БАМБУСОВИХ СТАБЛИКА ВИСОК 100 МЕТРА. ГРАЂА ЗА ОВЕ ЛАВИРИНТЕ ДОПРЕМА СЕ НИЗ РЕКУ САНГУ НА СЛАВУ АУГАЧКОМ 80 МЕТРА. ИНАЧЕ, ЗА СВАКИ РОЂЕНДАН ПОДИЖЕ СЕ НОВ ЛАВИРИНТ.

РИБА С РАДАРОМ

Једна риба уловљена у Црвеном мору имала је антenu потпуно право израсту из главе.

АУСТРАЛИЈСКА ПУРПУРНА РАЈСКА ПТИЦА

ДА БИ УПЛАШИЛА И ОТЕРАЛА УЛЕЗЕ УВЕК ИМА НА ИВИЦИ СВОГ ГНЕЗДА ЗМИЈСКУ КОШУАЦИЈУ.

Билка BRONSONIA

СЛУЖИ БЕДУИНИМА У АРАБИЈСКОЈ ПУСТИЊИ УМЕСТО БИБЕРА.

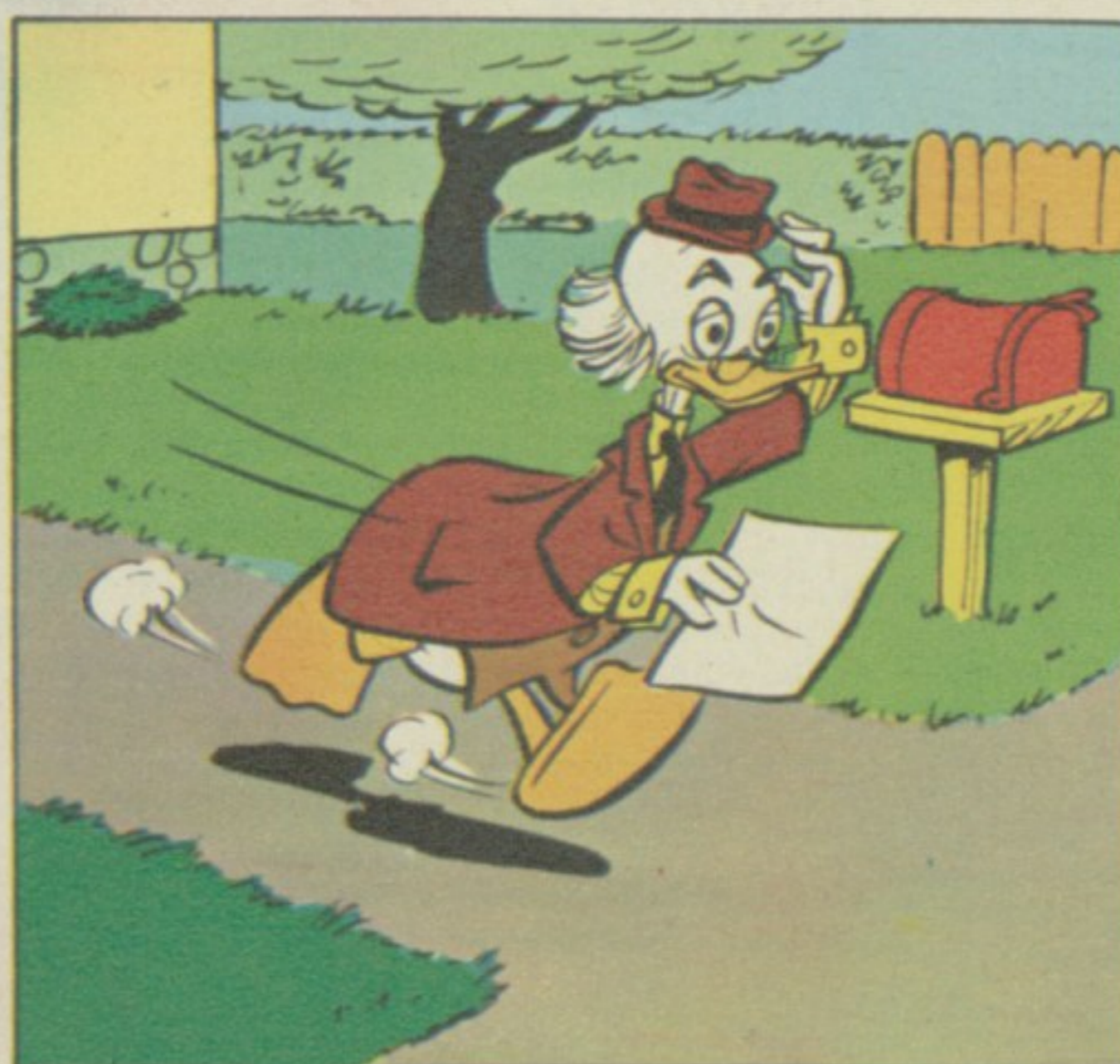
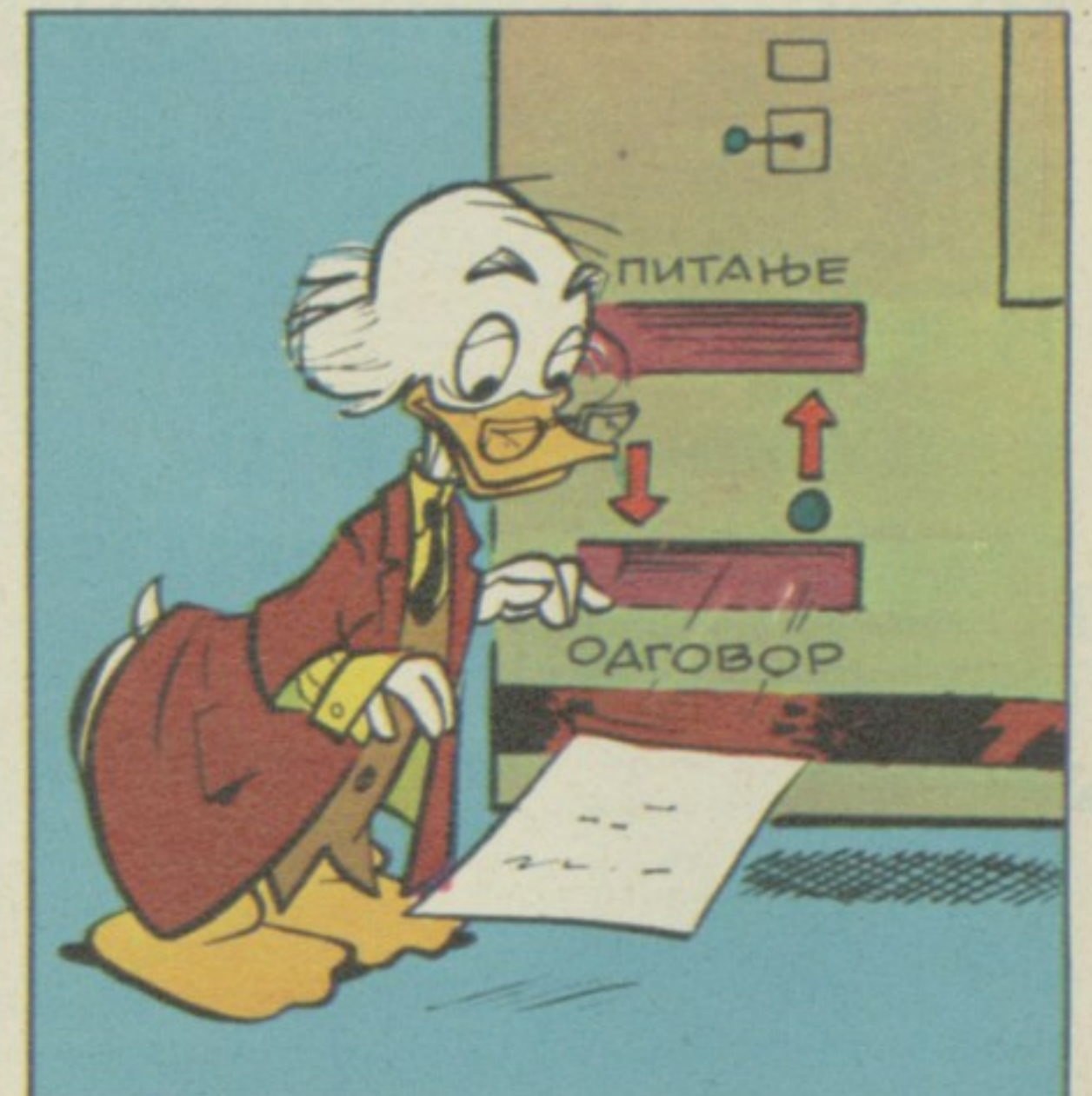
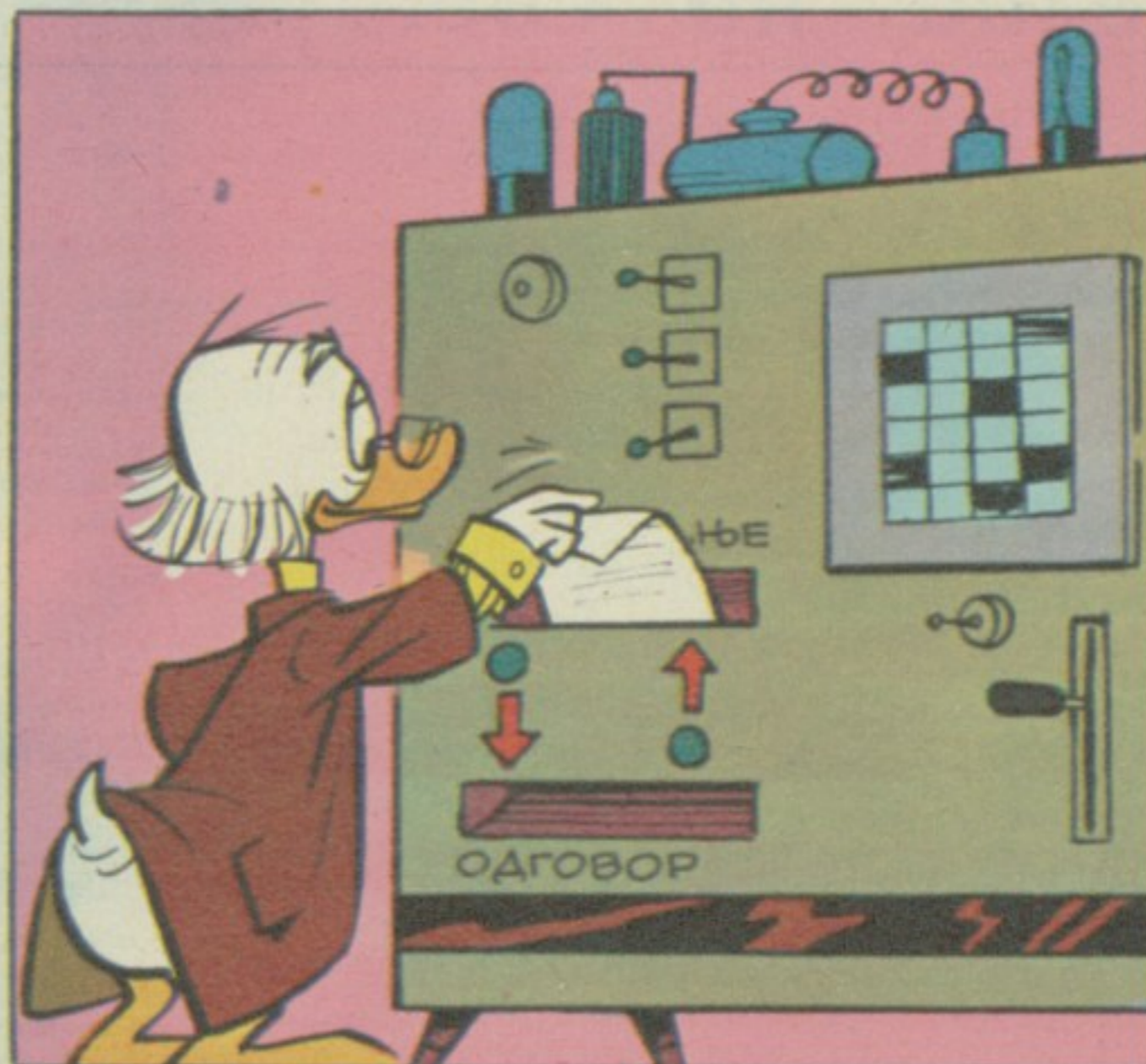
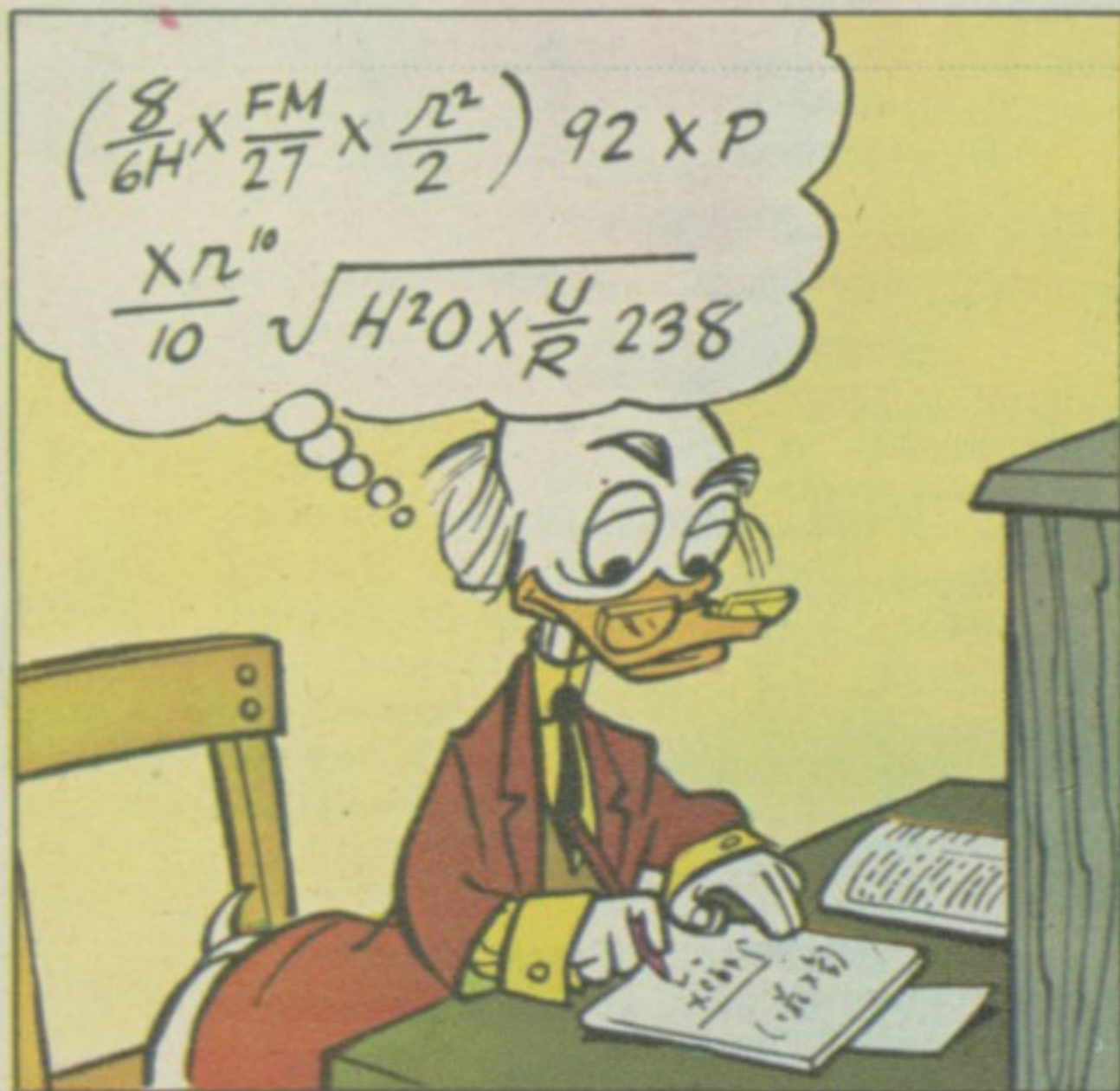
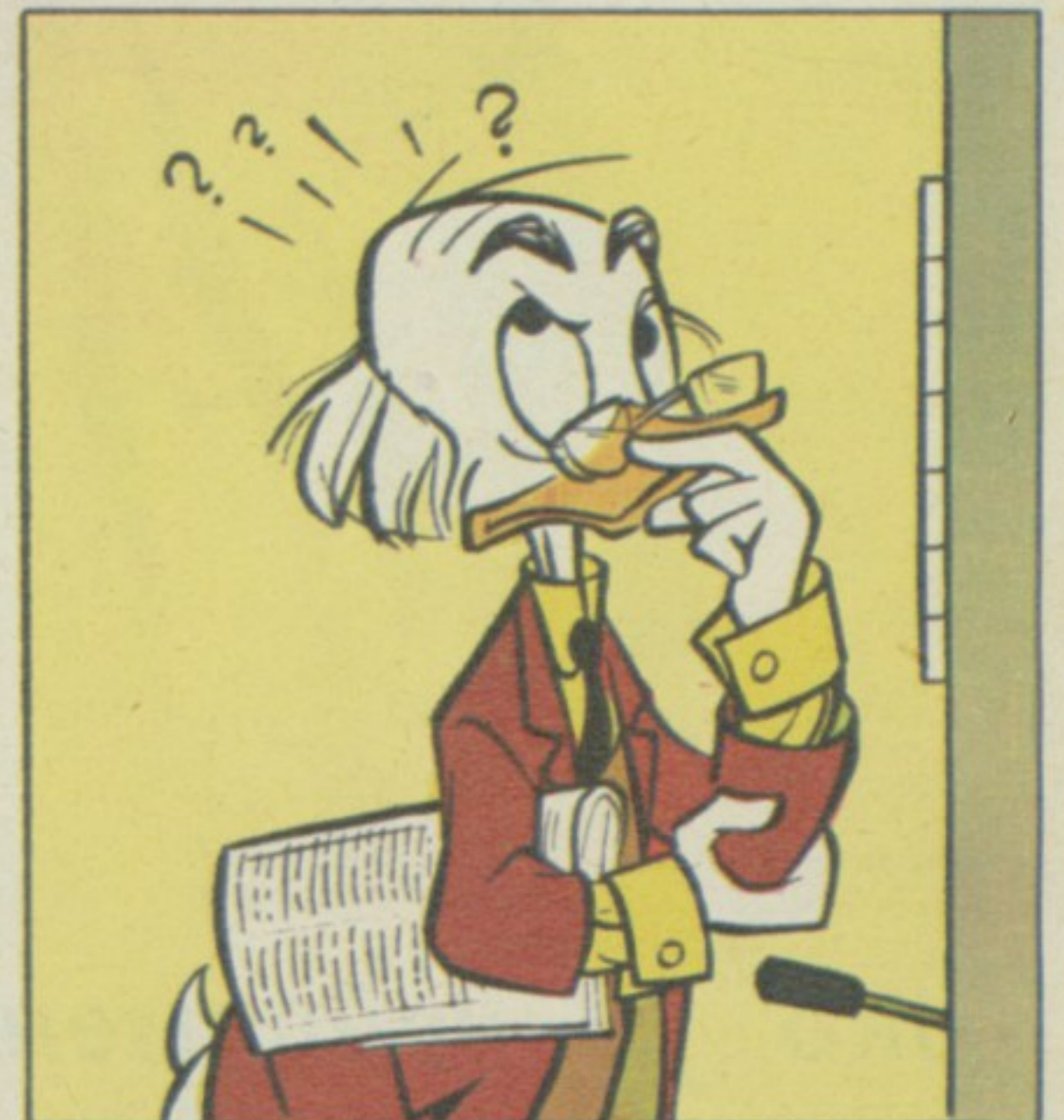
Анри де Лорен

(1614 - 1664)

НАИМЕНОВАН ЈЕ ЗА СТАРЕШИНУ МОЊ СЕН МИШЕЛА, ЈЕДНОГ ОД НАЈВЕЉИХ МАНАСТИРА У ФРАНЦУСКОЈ, КАД ЈЕ ИМАО СВЕГА ГОДИНУ ДАНА, А КАО ДЕВНАЕСТОГОДИШЊАК БИО ЈЕ НАСТОЈНИК 9 ВЕЛИКИХ МАНАСТИРА.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

**Како је нејисмена девојка пошла
ла најслабнији стрелац, на свеју.**

АНИ

Велика арена проламала се од узвика док се индијански поглавица, лица као исклесаног од камена, у круговима возио на малим двоколицама у које је био упрегнут један пони. Било је то 1885. године и циркус Буфала Била „Изложба Дивљег запада“ тек што је започео своје друго гостовање у Њујорку. Да би његова „прича“ о Дивљем западу била што убедљивија, Буфало Бил је успео да наговори поглавицу племена Сијукса, славног Бика Који Седи, да ступи у његову трупу.

Непуних 10 година пре тога, тај исти Бик Који Седи потпуно је уништио Кастерову коњицу у једној од најчувенијих битака у историји Америке.

Успомена на тај пораз била је још жива у сећању многих из публике и повици који су се чули док је индијански поглавица пролазио испред првог реда ложа нису баш изражавали одушевљење и пријатељска осећања. Увређен, Индијанац се зауставио у својој двоколици, сишао с њих и достојанствено кренуо ка излазу, решен да заувек напусти „бледоликог“. У том тренутку директор циркуса је об-

јавио: „Девојка са прерија Дивљег запада“.

Мало Соколово Око

Витка, нежна девојка у широкој, набраној сукњи до колена, и кратком капутићу од јеленске коже, приближила се лаким корацима до наслона за пушке у средини арене. — „Ани Окли“, светски шампион у стрељаштву“ — настављао је директор док је она узимала пушку и приносила је рамену. Шест малих стаклених кугли полетело је у ваздух, шест пуцњева одјекнуло је један за другим и стаклене кугле распрснуле су се у комаде пре но што су додирнуле земљу.

Намргођени индијански ратник нагло је застао и с његових чврсто стиснутих усана слетео је узвик чуђења. Његове тамне очи пратиле су пажњиво сваки девојчин покрет, а када је она после завршене тачке истрчала из арене, снажни глас индијанског поглавице надја чао је удружене гласове одушевљених гледалаца. „Мало Соколово Око! Мали Сигурни Стрелац!“ — викао је

он на свом индијанском језику.

Од тог тренутка Бик Који Седи сматрао је Ани за своју кћер и због ње одлучио да остане с трупом Буфала Била.

Бик Који Седи није био прва а ни последња личност коју су очарали срдачан осмех и стрељачка вештина Ани Окли, „девојке са прерија Дивљег запада“, коју ни до данас нико није надмашио у вештини гађања.

Невесело детињство

У ствари, Ани Окли никад није ни видела прерије Дивљег запада све док са циркусом Буфала Била није прешла Мисисипи. Али, њено детињство у шумама Охаја није било ништа лакше него да га је провела на дивљим преријама. Отац јој је умро кад је била сасвим мала и већ од седме године она је била једини ослонац и помагач своје мајке, која је морала да се стара о великој породици. Са девет година Ани одлази за дадиљу код једне фармерске по-

родице. За школу није било времена.

Кад је напунила 11 година, мајка је сматрала да је Ани већ довољно одрасла да може да рукује пушком свога преминулог оца. Продајом шумских птица и дивљачи коју је из дана у дан ловила Ани је за две године отплатила дуг остао од оца и тиме уклонила вечити мајчин страх да ће једног дана остати без крова над главом и без оно мало земље од чијих је плодова живела цела породица. Тешко је захтевати од једног детета да само ради и не зна за забаву. А Ани је још била дете и често је, пошто би њена ловачка торба била већ пуна, гађала из пушке да би се забавила. Гађала је усамљен лист на високој сувој грани, напуштено гнездо на врху дрвета.

Ани је имала петнаест година кад ју је најстарија сестра, удата у Синсинатију, позвала да живи код ње. Од свих „чуда“ великог града, њу је највише занимало стрелиште. Једном ју је њен зет одвео тамо и више из шале понудио јој да и она покуша. На његово изненађење, Ани ниједном није промашила.

— Па ти би могла да по-

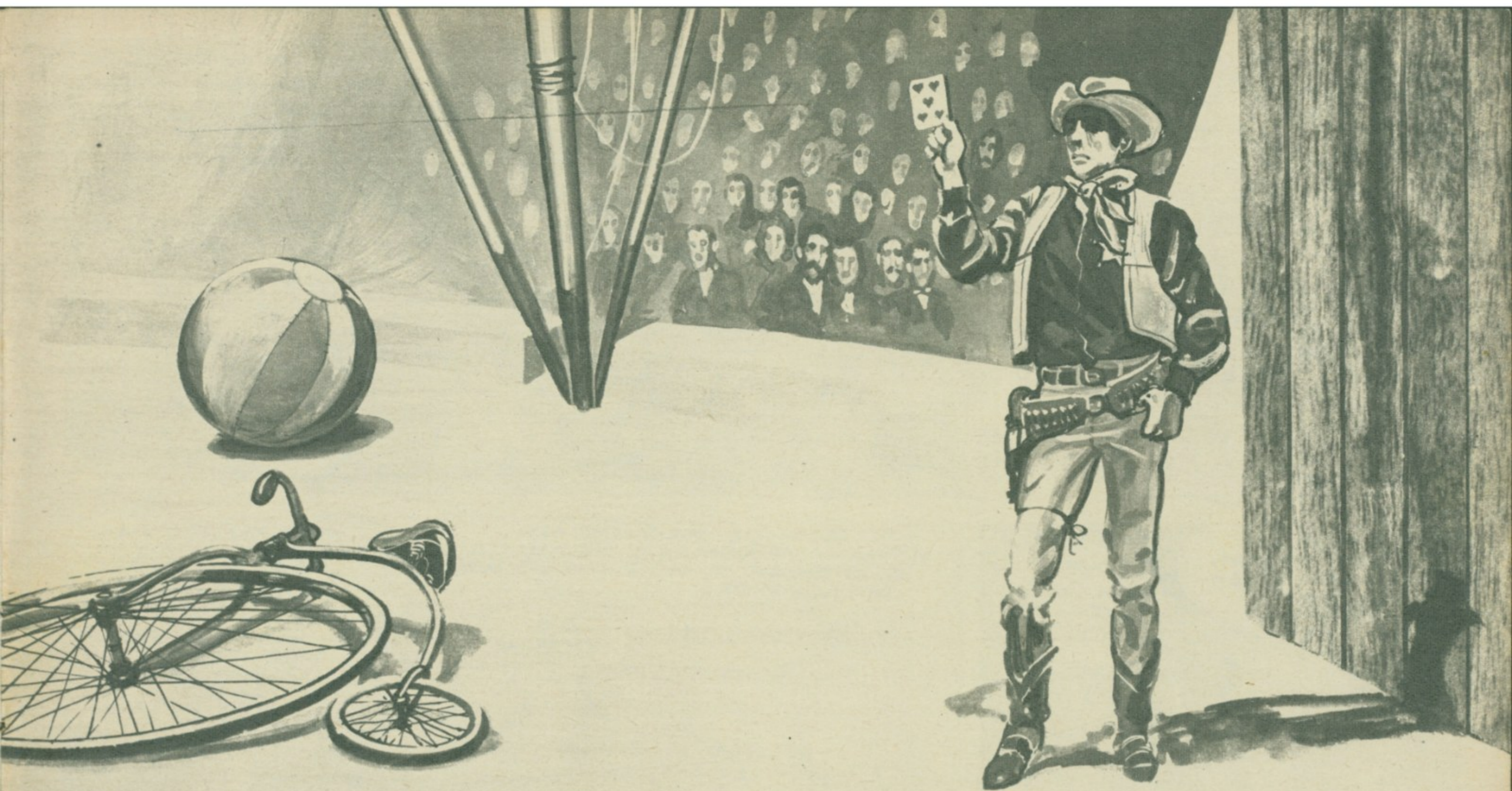
бедиш и самог Френка Батрела! — одушевљено је узвикнуо кад је она спустила пушку и не примећујући да се у међувремену око њих окупила гомила људи.

Френка Батлера, младог, веселог и доброћудног Ирца који је у неком ноћном локалу изводио трикове пуцајући из пушке, сматрали су за најбољег стрелца читаве Америке.

Ани Ани Окли

Сусрет петнаестогодишње девојчице и непобедивог Френка Батлера завршио се — његовим поразом! Од педесет глиених голубова колико је свако од њих погађало, Френк је оборио 49, а Ани свих педесет. Честитајући победнику, Френк јој је понудио улазницу за циркус у коме је наступао. Годину дана касније Ани се удала за човека кога је победила у гађању.

Можда по природи срамежљива Ани никада не би изашла пред публику да се једне вечери, уочи саме представе, није разболео партнер њеног мужа. Ани је наступила уместо њега, а

СПЛУШШКОМ

сутрадан су сви листови писали много више о њој него о славном Френку Батлеру.

Следећих пет година звезда Ани Окли стално се пела увис. Без трунке зависти због славе која је замрачила његову, Френк је помагао тај успон. Док су у хладним и неудобним гардеробама чекали на своју тачку, Френк је учио Ани да чита и пише. Године 1884. њих двоје ступају у труп Буфала Била. Њихова тачка, досад објављивана на плакатама као „Батлер и Окли“ постала је само „Окли“. Уз звуке рога и бубња, Ани је као вихор улетала на свом понију и тако у трку погађала разне предмете које је један каубој, јашући на бесном коњу, бацао увис. Затим би Френк стао на двадесет метара испред ње, држећи у руци једну карту за играње — петицу херц. Пет узастопних пуцњева погађали су тачно посред лет црвених срца на карти. Сећајући се свог дешког детињства, Ани је увек настојала да пружи бар мало весеља оној деци којој је радост у животу била ускраћена. Једном је довела на представу сву децу из једног сиротишта. Од тада се трупа Буфала Била звала једном седмично „Дан

Ани Окли“. Поред бесплатних карата које је давао Буфало Бил, мали гости добијали су после представе колаче и сладолед за које би се Ани побринула.

Један од честих посетилаца на представама ове трупе био је Марк Твен. Од њега је и потекла идеја о турнеји по Европи. „Зашто не бисмо нашим суседима с оне стране океана показали нешто чисто и само америчко? — завршио је Твен једно своје писмо Буфало Билу.

100 погодака без промашаја

Почетком 1887. трупа је кренула. О каубојима, Индијанцима и „девојци са пре рија Дивљега запада“ причало се у Енглеској још много пре но што су они стигли.

После дуге турнеје по Европи, која је трајала три године, Ани и Френк одлучили су да се повуку на једно мало имање. Међутим, када је до њих стигла вест да на светској изложби у Чикагу, 1893. године, учествује и трупа Буфала Била, они су спаквали своје пушке и придружили се старој дружини.

Враћање трупи понављало се сваког пролећа.

У јесен 1901. године случај је одлучио уместо њих. Путујући возом на своју последњу представу сезоне, усред ноћи их је пробудио страховит тресак. После те несреће, Ани је месецима лежала у болници. Чitava лева страна била јој је парализована. Лечење је трајало

дуго, једна операција долазила је за другом. Ипак, Ани се опоравила и опет је могла да држи пушку. Чак је и свој највећи успех забележила после ове несреће, и то као старица од 63 године: 100 погодака без једног промашаја с даљине од 15 метара.

Од другог несрећног случаја — аутомобил у коме

су се налазили с неким пријатељима склизнуо је с пута и преврнуо се — Ани се никада није потпуно опоравила. Више није гађала. И једне ноћи, 1926. године, преминула је у сну. Френк, тада већ у 76. години, био је потпуно сломљен. Одбијао је сваку храну и надживео је Ани само за 20 дана.

К. В.

НОВИЦА СЕ ПРОВОЗАО

Новица Бојичић, добитник на нашем конкурс „Провозајте се са шампионом Југославије“, објављеном још у марту ове године „остварио“ је своју награду: једнодневни излет са Јовицом Паликовићем у његовом поршеу. У марту Новица је имао 4 слабе оцене које је, по договору са „Забавником“, морао најпре да поправи. Оцене су поправљене али је Паликовићев „порше“ у међувремену слупан два пута. И тек у Аранђеловцу, за време брзинских трка, Новица се провозао.

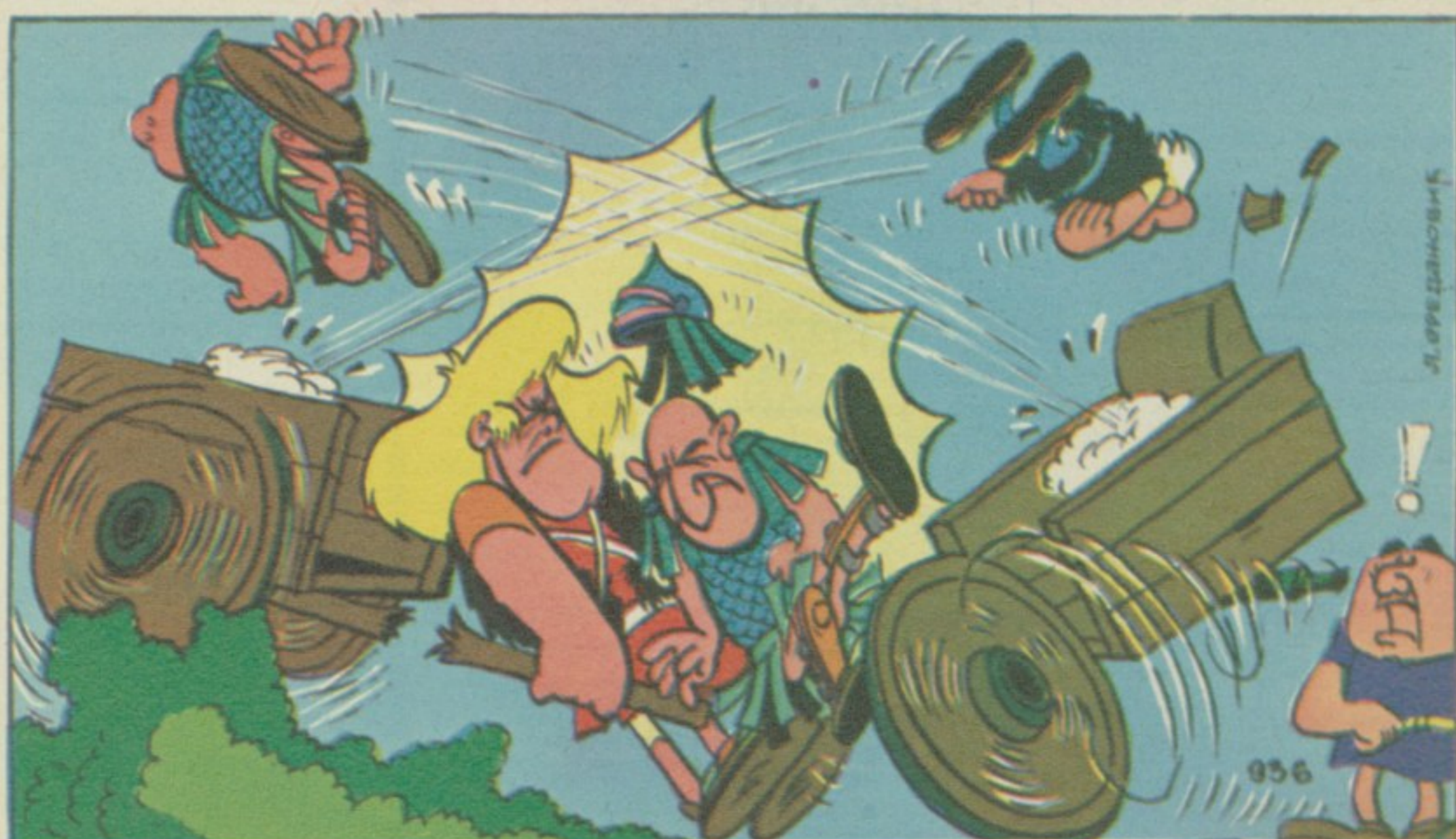
ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ТАЈНЕ СИНДИКАТМА

ПОШТО ЈЕ ПРИХВАТИО ДА ПОМОГНЕ ШАЈИ ПРОТИВ ЦЕПАНИЈА, ДИКАН ЈЕ С ВУКОЈЕМ КРЕНУО ДА НАЂЕ СОБУ ЗА СТАНОВАЊЕ...

ДА БИ СТИГЛИ ДО ТЕРАЗИЈУМА, МОРАЛИ СУ ДА СЕ ПОСЛУЖЕ ГРАДСКИМ САМОУСЛУЖНИМ САОБРАЌАЈЕМ — ДОК ЈЕДАН СЕДИ, ДРУГИ ВУЧЕ ДВОКОЛИЦЕ. НА ПОЛА ПУТА ПРОМЕНЕ МЕСТА...

ДУШАН ВЛАЧО СА МАЈКОМ ДУШАНКОМ

Осамнаестог септембра прошле године најпознатије новинске агенције пренеле су вест, која је убрзо обишла цео свет — чувени хирург професор Мајкл Де Бејки у Методистичкој клиници у Хјустону шеснаестогодишњем Југословену Душану Влачу грсадио је срце 37-годишњег Тексашанина Долфуса Вингејта, који је био жртва убиства.

»Први корацик

То срце већ више од годину дана ради као добар сат. Душко који је пре судбоносне операције био прикован за постељу и тешко се кретао, сада се осећа сасвим добро. Добио је у тежини читавих шеснаест килограма! Његова мајка Душанка писала је из Хјустона: „Душто има такав апетит да често поједе за тројицу...“

Он сада ради све оно што чине његови вршњаци: трчи, скаче, плива. Прошлог лета био је на летовању у Галвестону у Мексичком заливу, где се купао и пецао са својим спасиоцем професором Де Бејкијем.

— Иначе, његов омиљени хоби — прича Душкова сестра Ивана — је музика. Ни тамо у Хјустону није се одвајао од свог омиљеног инструмента електричне гитаре. Кад су први људи крочили на Месец, компоновао је мелодију: „Први кораци...“ Ових дана ту његову композицију чули су и другови из некадашњег оркестра „Камене бубе“ у коме је он свирао пре одласка у Хјустон. Кажу да им се необично свидела...

— Поред музике — рекла нам је Душкова сестра — он воли да барата око електротехничких апарата. Ето, када сам се недавно срела са Мери Обрадовић, нашом земљацињом која ради као службеница на истој клиници у Хјустону у којој је мој брат оперисан, чула сам за ову његову враголију. Једном лекару раставио је на делове магнетофон и кад је овај већ помислио да је са њим свршено, Душко га је склопио...

— Такав је мој Душко — каже Ивана — воли све да види и свуда да завири. Та велика жеља за животом му

ДУШКО СА ТУЂИМ СРЦЕМ

У ГРУДИМА ДУШКА ВЛАЧА ИЗ БАНАТСКОГ СЕЛА ЕЛЕМИРА ВЕЋ ВИШЕ ОД ГОДИНУ ДАНА КУЦА ТЕКСАШКО СРЦЕ

је и помогла да поднесе тешку операцију. Редовно ми је писао и стадно се интересовало шта му ради његов миљеник — пас „Жикица“ који му је прекраћивао дуго време док је био тешко болестан.

Душан Влачо сада живи свој други живот. Заједно са мајком Душанком он своје последње дане, пред повратак у домовину, проводи у једном закупљеном стану у Хјустону недалеко од Методистичке клинике. Ивани пише како са нестрпљењем очекује да се врати у Југославију.

Вера у живот

— Ја и моја млађа сестра Оливера — прича Ивана — добро памтимо наше рођендане још због нечега. На Оливерин рођендан је Душко отпутовао у Хјустон, а на мој је оперисан — каква случајност! Ето, зашто сада боље памтимо ова два датума...

За југословенског дечака знају и у Центру за васионска истраживања у Хјустону. Јер, Душко је био гост НАСЕ. Посматрао је лансирање „Апола 8“, а имао је

и ту част да се упозна са астронаутима.

— Душко је у Хјустону, са својим новим срцем, крај телевизора — прича Ивана — посматрао историјски лет човека на Месец. То га је и подстакло да напише ону своју композицију...

Душан Влачо је учествовао у документарном филму „Срце“ који су снимили Мића Милошевић и Дејан Косановић приказаном недавно и на нашој телевизији.

Сниматељу Дејану Косановићу је остао у живом сећању сусрет у Хјустону са Душком и његовом мајком. Ево шта он каже:

— Душко је веома храбар и пуи вере у живот. Мислим да управо у томе лежи тајна овог успеха медицине. У разговору са професором Де Бејкијем и осталим лекарима сазнао сам да и они на тај његов животни оптимизам гледају као један од најважнијих фактора опорављања... Душана све интересује. Тих петнаест дана колико смо били заједно, стално смо излазили у шетњу. Желео је, ваљда, да надокнасти све оно што је годинама лежања пропустио.

Нигде нисам срео тако велику животну снагу и оптимизам... Кад се говори о Душку, не треба заборавити његову мајку Душанку. Њеној упорности нема границе...

Ето, то је несвакидашња прича о Душану Влачу, првом Југословену у чијим грудима куца туђе срце, кога ће читава земља прихватити као своје дете.

Кад отпутује из Хјустона, наш најпознатији пацијент се неће вратити у банатско село Елемир крај Зрењанина, где му живи само старија сестра Ивана — већ у Београд, о коме је раније толико маштао. Јер, „Политика“ је ту за Душка и његову мајку обезбедила потребне услове за живот. Како се овде налазе наши најпознатији стручњаци и медицинске установе, тиме ће му бити омогућена и најбоља нега.

Али, Душко неће живети у болници, већ у стану заједно с мајком као и сви његови вршњаци... Многе радне организације и грађани широм наше земље понудили су помоћ како би Душко победио у борби за живот.

Ђорђе Берар

СТРЕЛИЦА ПОКАЗУЈЕ ПАПАГАЈА ЖАПЦА МЕЂУ ВРАПЦИМА, ЊЕГОВИМ СТАРИМ ПРИЈАТЕЉИМА (снимљено телеобјективом са 20 метара)

Живко Н. је свог љубимца папагаја Жапца са кавезом ставио на прозор јер је био леп сунчан дан. Много је волео свог папагаја и често га је пуштао да лети по соби. Несташни крештавац се ко зна којим

путем некако извукао из кавеза (истрага још траје). На гранама су га као по договору чекали његови пријатељи врапци.

Врапци су тако папагаја Жапца одвели на крај улице до једног старог

ЈЕДАН ДАН СЛОБОДЕ ЗЕМУНСКОГ ПАПАГАЈА ЖАПЦА

млина, који је баш пре месец дана изгорео у великом пожару. Ту су радници избацили у двориште велику гомилу мокрог жита, које су поквасили ватрогасци гасећи ватру.

Код млина се окупило велико јато врабаца. Било их је много, много, као да су се сви земунски крилати враголани ту сакупили.

Папагај је међу њима био најлепши и најупадљивији. Глава му је бела, крила шарена, а тело и дуги реп светлозелени. Био је у центру пажње овог ве-

ликог друштва, па је разумљиво што се збуњено понашао.

Једнога тренутка мали папагај је изненада полетео према крову млина. Тада су сви врапци пошли за њим. Можете ли замислити како то изгледа када се велики облак врабаца подигне. Папагај се изненадно и полетео ка крову суседне зграде. Ескадрила врабаца га је опет пратила.

Али дан је уз игру и весеље брзо прошао. Сунце је пало као стрелом пого-

ђено. Младић који ради на бензинској станици прича како је папагај слетео на једну рампу, али његов покушај да га ухвати пропao је. Ноћ је била хладна — мраз је стегао.

Папагаји живе на слободи једино у топлим крајевима, они овако хладну јесењу ноћ не могу да издрже. Није је издржао ни папагај Жабац.

Дуго ће деца из земунске Улице Буре Ђаковића памтити малог папагаја по имену Жабац, који је хтео да постане врабац.

Написао и снимно: Драгољуб Блануша

Dan BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ИДУЋЕ НЕДЕЉЕ: МУЗИКА КОЈА УСПАВЉУЈЕ!

ОБОЈИТЕ ФИЋУ!

КОЈИ ЋЕ БИТИ ПОКЛОЊЕН НА НАГРАДНОМ КОНКУРСУ

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА!

„ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“ ПРИПРЕМА ВЕЛИКИ НАГРАДНИ КОНКУРС НА КОМЕ ЋЕ ПРВА НАГРАДА БИТИ — ПРАВИ „ФИЋА“!

ПОШТО ТО МОРА БИТИ БАШ СПЕЦИЈАЛНИ „ФИЋА“, ПОТРЕБНО ГА ЈЕ ОБОЈИТИ ДА БУДЕ ЈОШ ЛЕПШИ. ЗАТО ПОЗИВАМО ЧИТАОЦЕ ДА НАМ ПРЕДЛОЖЕ КАКО ДА ОБОЈИМО „ФИЋУ“ ЗА НАШ БУДУЋИ КОНКУРС.

УПУТСТВО ЗА БОЈЕЊЕ

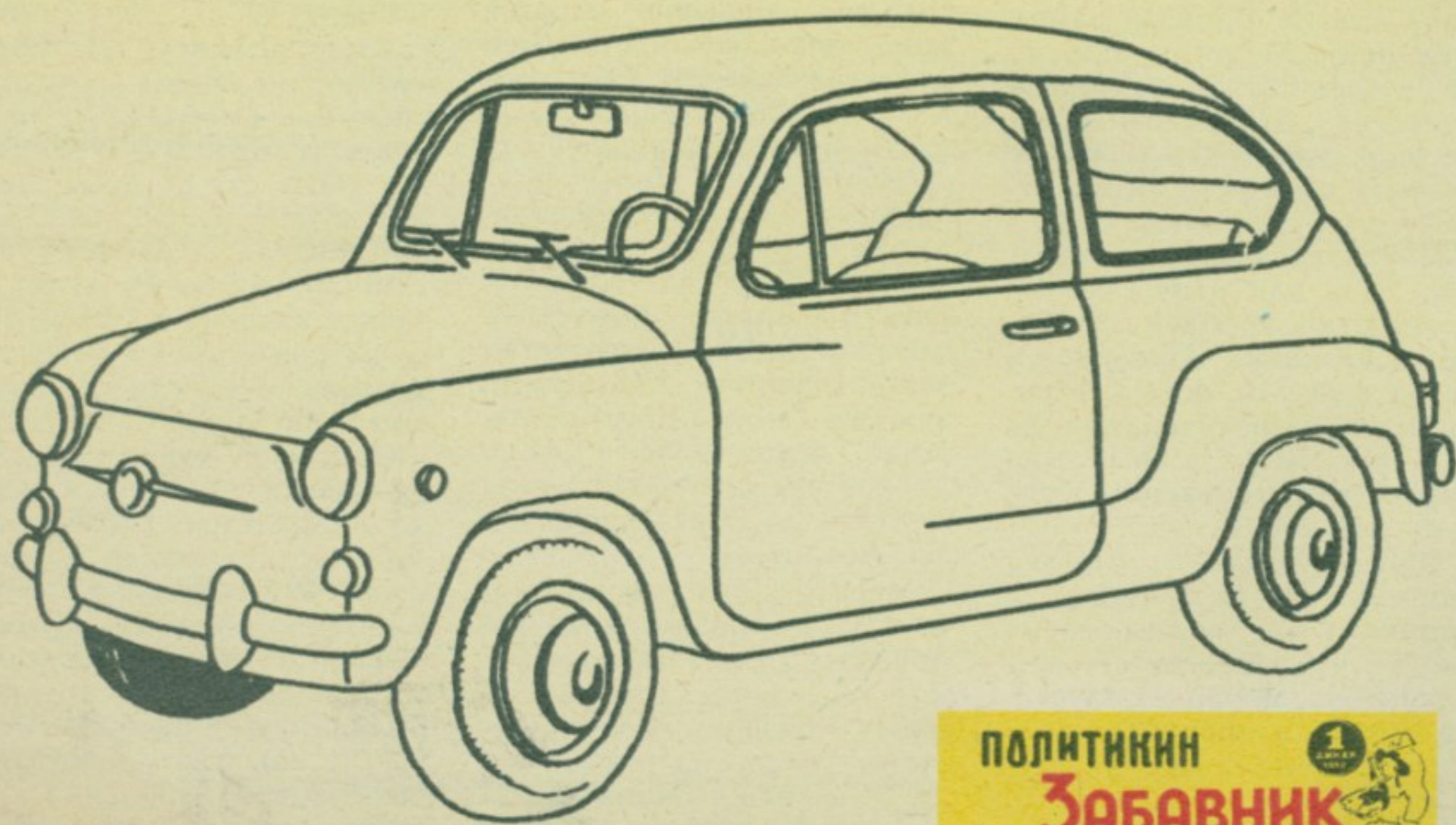
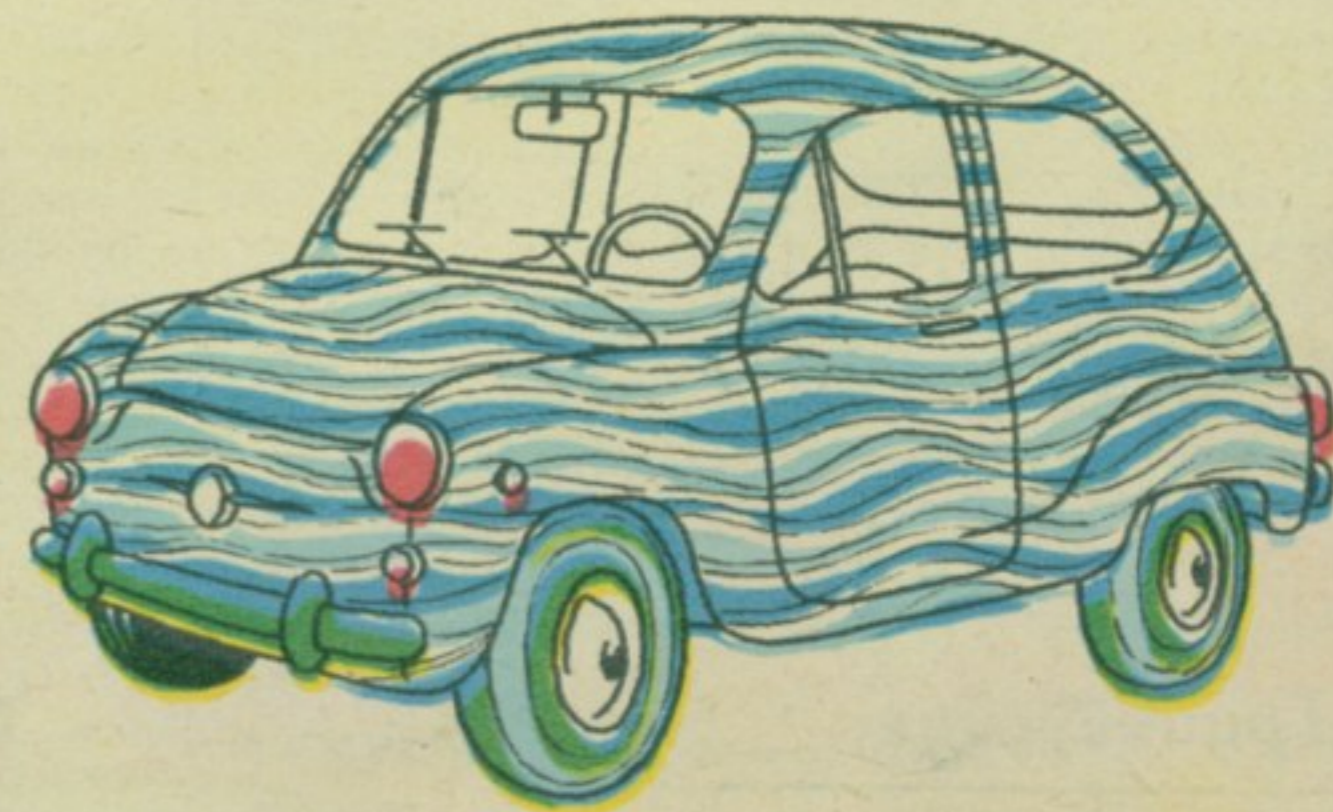
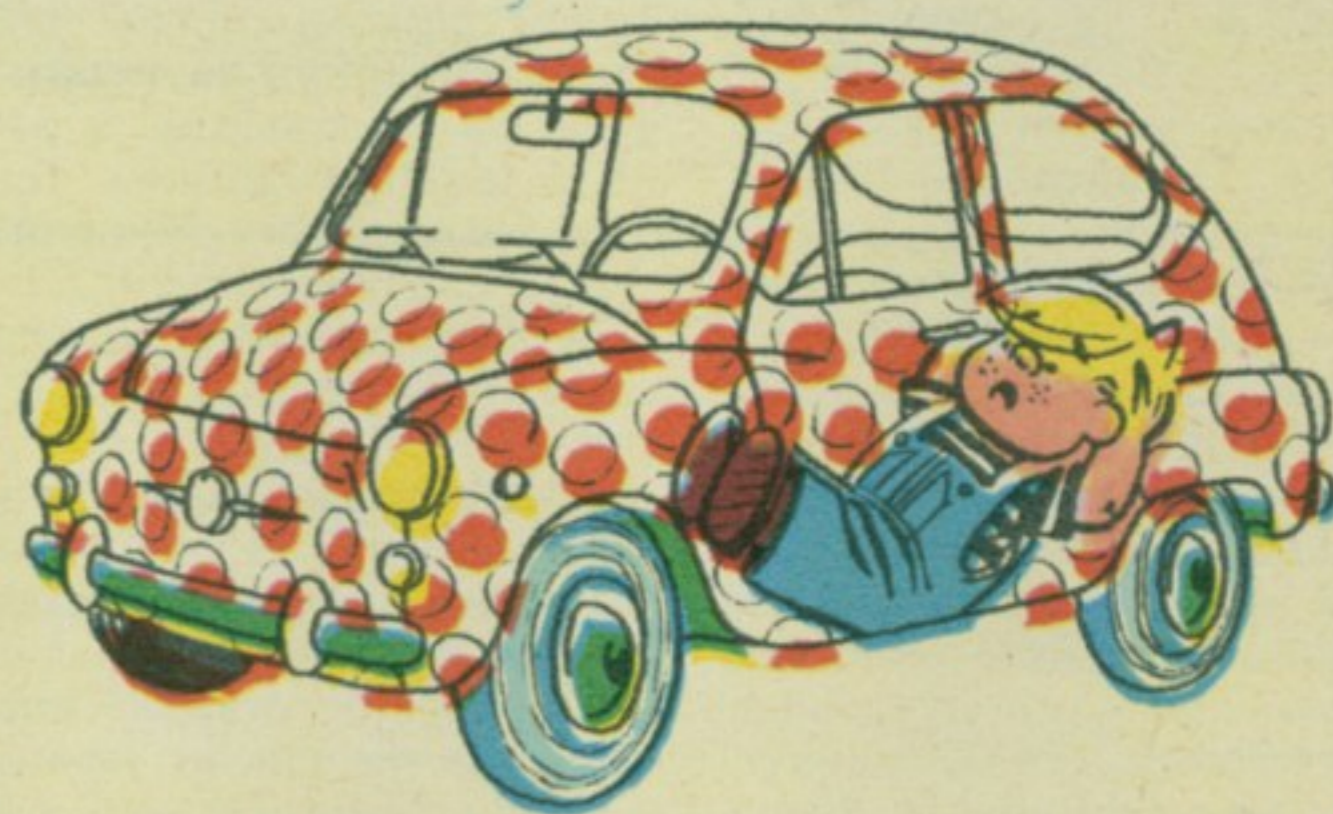
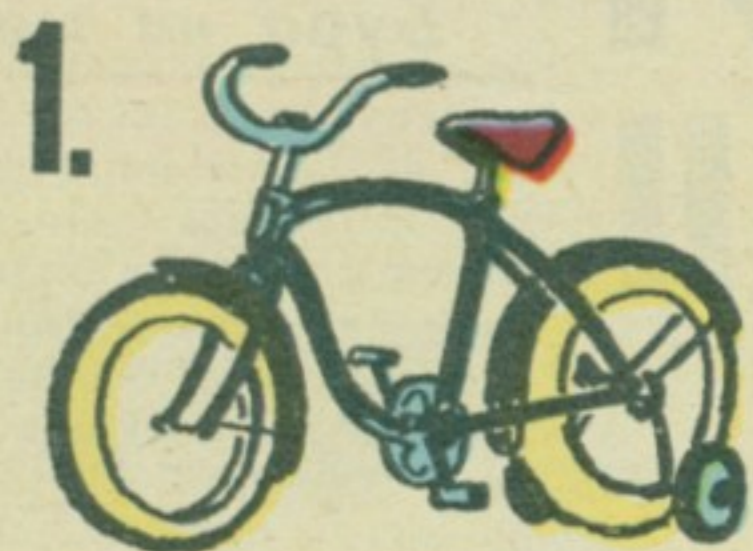
1. Изрежи и залепи на дописницу „фићу“ који је нацртан бео на овој страни.

2. Темпером обоји пажљиво „фићу“ да буде што лепши. Дозвољава се употреба свих боја и свих врста цртежа.

3. Доле дајемо три примера како се „фића“ може обојити. Ви измислите друге цртеже.

4. Наградиће се 23 најбоље обојена цртежа „фиће“. (Види награде)

НАГРАДЕ:

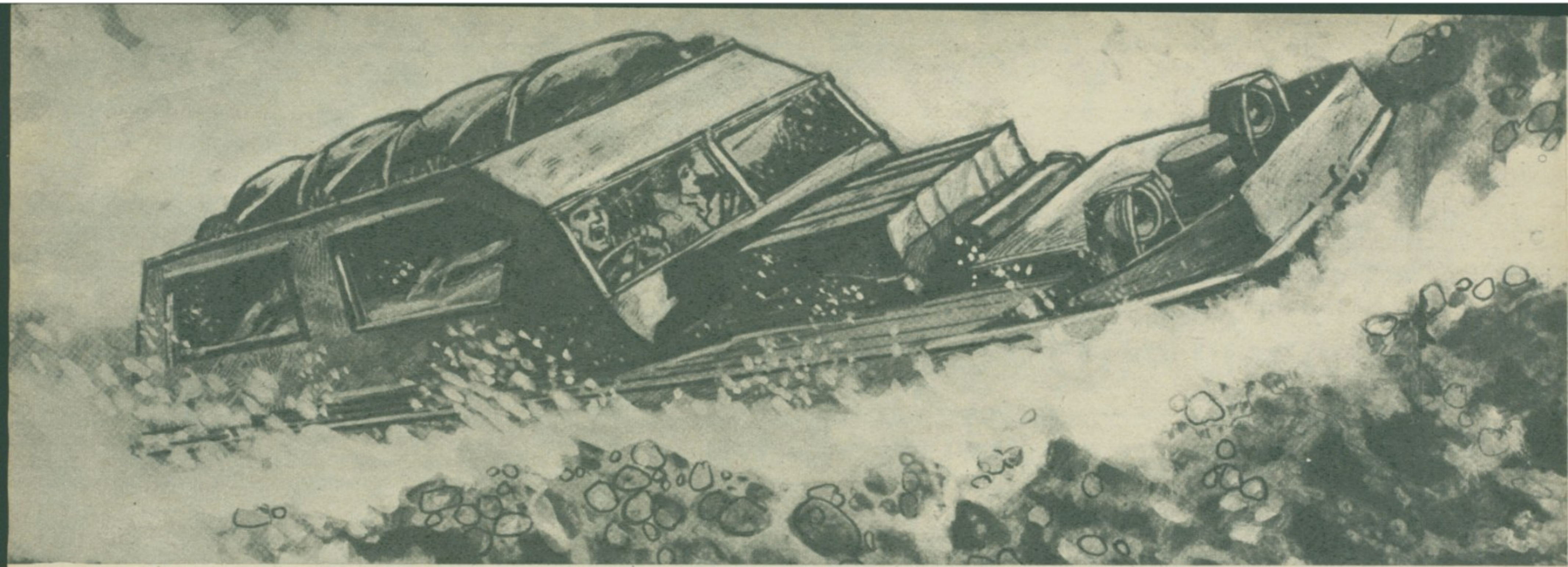
ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

Изрежи, залепи на дописницу, обоји и пошаљи одмах „Политикином забавнику“ — Београд, Македонска 29.

Изрежи, залепи на дописницу, обоји и пошаљи одмах „Политикином забавнику“ — Београд, Македонска 29.

Изрежи, залепи на дописницу, обоји и пошаљи одмах „Политикином забавнику“ — Београд, Македонска 29.

Изрежи, залепи на дописницу, обоји и пошаљи одмах „Политикином забавнику“ — Београд, Македонска 29.

ИЗВАНИ „УПОЛА СИГУРАН“

ЧИМ СУ ХРАБРИ ПУТНИЦИ ИСПЛОВИЛИ ИЗ САН МИГУЕЛА, ЗАХВАТИЛА ИХ ЈЕ СТРАШНА БУРА. ИЗГУБИЛИ СУ ЈЕДАН РЕЗЕРВОАР, МОТОР ЈЕ ПРЕСТАО ДА РАДИ И ИЗГЛЕДАЛО ЈЕ ДА ИМ НЕМА СПАСА

велики напор за њихове очи, црвене и отекле.

Бура на мору

Међутим, негде 31. дана ове необичне пловидбе возило које није било веће од обичног аутомобила, угледали су копно острва Флорес, из групе Азорских острва, која су ближа Европи него Америци. На њему су провели пуних месец дана одмарајући се и оправљајући цип. Затим су се опет отиснули на пучину и стигли најпре до следећег острва Терциере, а затим до Сан Мигуела, Захватила их је страховита бура. Изгубили су један резервоар, мотор је престао да ради, а кад је Бен, усред жестоких таласа, покушао да га оправља, видео је како варница погађа бензинску лару и викнуо же ни да изађе бојећи се да је каросерија пробушена и да ће их први наредни талас потопити. Срећом, установио је да је каросерија издржала кратак спој. Могли су да продуже натчовечанску борбу са морем.

Спасла их је једна португалска лађа која се неким чудом појавила у правом тренутку. Снабдела их је горивом и свежим намирницама, тако да су продужили пут и стигли 12. децембра до Мадере, а 23. фебруара 1950. године на Рт Џуби на западноафричкој обали, где се налазило једно војно утврђење, на самој ивици шпанског дела Сахаре.

Одатле су копном кренули преко пустиње Сахаре до Гибралтара. Од Гибралтара су се возили копном кроз Француску, а затим још једном заповили преко канала Ла Манш за Енглеску. Цип је коначно стигао у Валмер, у покрајини Кент (Енглеска). Узбудљиво путовање преко Атлантика које је трајало пуних седам месеци било је завршено.

Д. П.

Инжењер Бен Карлин из Аустралије први пут је видео цип-амфибију после другог светског рата у Индији и одмах се одушевио овим возилом које се подједнако добро кретало и по води и сувом. „Могао бих да опловим цео свет у једном од њих“ — помислио је Бен и тако се родила замисао о једном невероватном подухвату: чврсто је решио да према свом нацрту прилагоди један цип-амфибију и у њему преполови Атлантски океан!

После неколико месеци трагања по Америци успео је да пронађе такво возило. Наравно, оно није било намењено за дуга путовања, па је Карлин одмах прионуо на посао. Најпре је изнад каросерије направио нарочиту кабину, додао један резервоар за бензин на хаубу, а други причврстио јаким најлонским конопцима испод самог ципа. Уместо задњих седишта уградио је лежај, полице и ормариће за смештај хране и опреме. Обложио је каросерију ципа специјалном гуменом смесом да би спречио продирање воде и стварање рђе. Најзад је на крову учврстио мали сплав за спасавање у случају невоље.

Три неуспеха

После дужих проба и још неких мањих измена све је

било готово и чудно возило добило је необично име „Упола сигуран“. Најзад 16. јуна 1948. Карлин је са својом женом Елеонором кренуо први на свету на пут преко Атлантика ципом! На жалост, већ на самом почетку све је ишло наопако: најпре су се сударили са неким огромним балваном, а затим је Елеонора добила тешку морску болест. Морали су да се врате натраг.

Ати, то их није поколебало. Повоно су кренули 7. августа. Међутим ни овог пута нису имали среће: лежиште пропелера се брзо излизао и зато су после прећених 200 километара, морали да одустану. У ствари, на сред мора их је спасао један трговачки брод и одвео и њих и амфибију у Канаду.

Лето је било на измаку, па су морали да одложе пут за идућу годину.

Сад је Карлин имао довољно времена да исправи још неке недостатке на ципу амфибији. Највећи проблем било је како се снабдети довољном количином горива. Бен је зато конструисао два нарочита резервоара за бензин које је цип требало да вуче за собом.

Међутим, кад су најзад испловили из Халифакса у Канадској покрајини Новој Шкотској, септембра 1949, показало се да су резервоари лоше решење — један се откинуо са ужета за тегље-

ње и непримећено нестало, а други је откинула снажна олуја. По трећи пут су морали да се врате! Не губећи ни упорност ни наду, Бен и Елеонора су, кад је нови и отпорнији резервоар био готов, по четврти пут кренули на пут!

Коначно преко Ајланда

Деветнаестог јула 1950. узели су курс према Азорским острвима и прва три дана све је било у најбољем реду. Међутим, Елеонора је опет патила од морске болести, а Бен готово уопште није спавао јер је био у сталној напетости ослушкујући ради ли мотор добро.

Поред тога, појавио се је дан мали али неочекиван и непријатан проблем. Етикете са називима одлепиле су се од влаге са свих конзерви које су носили тако да сад нису знали да ли ће, кад отворе неку конзерву јести супу или воће!

Цип се страховито љуљас тамо-амо на таласима и то нарочито кад би Бен, да би скинуо чађ са главе цилиндра мотора, морао да заустави возило и препусти га на милост и немилост таласима.

„Упола сигуран“ је имао веома дубок газ — возачева глава вирила је једва

шездесетак сантиметара изнад површине мора — тако да су огромни таласи често преплављивали возило. Захваљујући одлично изолованој кабини вода није продирала у унутрашњост амфибије.

Бен је 10. августа одлучио да ослободи цип терета и одбаци резервоар који се налазио испод возила. Испупао је бензин из њега у други резервоар, али је одмах морао да напуни морском водом јер је празан био опасан: могао је да издигне возило и накрене га. Међутим, ни напуњеног се није било лако ослободити. Бен је одвезао један најлонски конопцац, али је видео да је други пукао, тако да је резервоар сада висио причвршћен само једним крајем за цип, па се возило опасно нагнуло на страну! У једном тренутку обоје су помислили да ће се нагнуто возило преврнути и потонути, али Бен се брзо досетио, заронио испод ципа и успео да пресече преостале конопце, тако да је резервоар најзад потонуо.

Међутим, и Елеонора и Бен су већ били толико исцрпљени да су с тешком муком успевали да отворе и обичну конзерву. Али највише су трпели од морске болести и бола у очима. Да би пратили курс пловидбе, морали су непрекидно да гледају у компас, што је био

Бум и Бум

JOE MUSIAL

**Човек под
хипнозом
никад не
ради про-
тив своје
савести**

ХИПНОЗА ИСТИНА ИЛИ ЛАЖ?

Младић напето зурити у блистави ланац сата док га хипнотизер клати напред — назад испред његових очију. Хипнотизер му умирујућим гласом говори:

— Тромите и поспани... тонете у дубок сан...

Младићева глава пада на рамена, лице му изгледа мирно — он је „хипнотисан“.

— Кад пуцнем прстима — продужава хипнотизер — цело више тело ће се укрутити као даска и моћи ћете да лежите на наслонима две размакнуте столице ослоњени само на главу и чланке ногу.

»Човек — даска«

Пуцањ прстима и, младић заиста „лебди“ између две столице, укрућен као даска! Публика је запањена — чаробна моћ хипнозе још једном је доказана. Али, да ли је баш тако?

Психолози се у последње време питају: могу ли трикови као овај бити изведени и без хипнозе? Многи опи-

ти већ су показали да су такви подвизи, приписивани досад искључиво моћи хипнозе, у границама моћи коју сви људи поседују, али је ретко користе. Иако хипнотизер може да наведе човека да подноси оштар бол, подиже тешки терет и постане „човек-даска“, свака нормална особа може да учини исту ствар и без хипнотизера ако има озбиљан разлог или жељу!

Даље је утврђено да је погрешно и мишљење како се хипнотисане особе чудно понашају зато што се налазе у некој врсти трансa, заноса! Понашање под хипнозом пре се може објаснити тиме што се особа друкчије понаша него обично, што очекује необична збивања и што је спремна да сарађује с хипнотизером.

Тако се родило ново схватање хипнозе које је резултат безбројних опита и истраживања обављених последњих година.

Приликом једног експеримента, на пример, од пет људи четворица је пошло за руком да леже између две сто-

лице до чегири минута а да претходно уопште нису били хипнотисани! Једноставно, речено им је да се укруте и пробају.

»Не чујем вас!«

Доскора се мислило да само хипноза може до невероватних могућности да повећа личну снагу све док није изведена једна занимљива проба: деветорици људи под хипнозом је речено да неће осетити никакав напор да одрже тежак терет у испруженим рукама. Касније је истим људима без хипнозе саопштено да се нису показали бољи од жена и да ће сваки добити 30 нових динара ако буде дуже издржао терет. И, шта се догодило? Људи су показали много већу снагу и издржљивост кад нису били под хипнозом. Били су сасвим свесни, али су зато сада имали одређени разлог и циљ: награду.

Понекад хипнотизери нареде „жртвама“ да оглуве, а затим опале из пиштоља. Касније, кад их упитају да

ли су нешто чули, многи одговарају да нису. Ако особу којој је сугерисано да је потпуно глува, хипнотизер брзо упита:

— Чујете ли ме?

Неки људи одговарају:

— Не, не чујем вас!

Има ли бољег доказа да заиста чују?

Забавна прича умањује бол

Дешава се да хипнотизери на позорници забадају игле у људе, а ови остају сасвим мирни. Да ли је хипнотизер заиста успео да их учини неосетљивим на бол?

Најновији експерименти изведени у једној медицинској школи с младим болничаркама показали су да се бол може умањити помоћу сугестије без обзира да ли је хипноза примењена или не. Бол је изазван помоћу великог терета који је притискивао малу површину јед-

ног јединог прста. За време опита, девојке су слушале једну занимљиву причу и покушавале да запамте детаље. Међутим, кад није било приче болничарке су изјављивале да осећају јак бол иако су неке од њих биле хипнотисане.

Многи људи веома су подложни утицају и кад није учињен покушај да буду хипнотисани. Тако је једној групи студената речено да замисле да су им руке спојене као два магнета и да ће, што више буду покушавали да их раздвоје, имати јачи осећај везаности. Половина студената који нису били хипнотисани нису успели да раздвоје руке кад им је речено и саопштили су да осећају као да су им руке потпуно слеplене.

Кључ хипнозе — поверење

Људи постају подложнији утицају него иначе чим им се каже да учествују у огледу с хипнозом. Претпостави-

мо да вам је научни истраживач рекао да ће покушати да вас хипнотише. Већ самим тим што сте сад у стању које се назива хипнозом, ви верујете да ћете имати занимљиве доживљаје и да ћете радити ствари које никада раније нисте чинили.

Наравно, хипнотизер зна свој посао и потрудиће се да вас на разне начине подстакне на сарадњу. Говорити да се све више опуштате, да постајете троми и савињи и да тонете у хипнотичко стање, он ће вас уверити да се налазите у занимљивој и необичној ситуацији, да би требало да сарађујете и да покушате да се држите упутстава, да ћете тако моћи да чините ствари које никада раније нисте и да ћете, ако пружите отпор упропастити опит и разочарати га.

Утврђено је да особа која жели и има разлог да учествује у експерименту може да подноси исти бол као и хипнотисани човек. Она за исто време може да лебди између две столице, да покаже исту ако не и већу снагу и издржљивост од хипнотисане итд. Главна препрека за успешно извођење хипнотичарског трика какав је рецимо онај с „човеком — даском“ јесте обичан недостатак поверења. Свака особа се може уверити да је задатак безопасан и да га може обавити само ако покуша.

У свакодневном животу користимо поступке које не бисмо назвали хипнозом, иако су они у ствари баш оно што ради хипнотизер. На пример, кад наговарамо дете да први пут скочи у базен говорећи му да оно то сигурно може да учини.

Докора се сматрало да хипнотизер успева да натера људе да изводе необичне ствари зато што их доводи у хипнотички транс, занос, али научници тврде да занос није неопходан за чудне догађаје. Обично се каже да се неко налази у хипнотичком трансу кад потпуно одговара на све захтеве или наредбе хипнотизера. Али, проблем настаје кад се упитамо:

— Зашто особа потпуно одговара на наредбе?

да је заиста у трансу ако има склопљене очи, ако је трома и опуштена. Међутим, људи који су веома подложни хипнотичким утицајима не морају деловати трома и поспано. Ако хипнотизер каже таквој особи да отвори очи и нормално гледа, она ће одмах добити будан и прибран израз лица и продужити да извршава све задатке које јој постави хипнотизер. У чисто органском смислу речи нема никакве разлике између особе подвртнуте хипнозом и оне која није.

Без старих заблуда

Данас су уклоњене многе заблуде о хипнози које су раније узимане здраво за готово. Једна од најраспрострањенијих била је да добар хипнотизер може да наведе поштене људе да изврше опасна или чак кривична дела. Овакве приче су могуће још само у лошим романима и филмовима, јер човек под хипнозом никад не врши дела противна својој савести.

Приликом једног научног експеримента, хипнотисаним особама наређено је да баце киселину једном човеку и да голем шаком ухвате змију отровницу. У ствари невидљива стаклена преграда онемогућавала је да киселина заиста падне на лице човека и да рука додирне змију. Сви хипнотисани извршили су наређење не знајући за стаклену препреку! Кад су их касније упитали зашто, јер то у свесном стању никада не би учинили, сви су рекли да су сматрали сасвим нормалним да испуне наређење јер су знали да учествују у истраживању којим руководе способни и одговорни научници, па нису ни помислили да би истраживачи допустили да се неко повреди за време опита.

Многе године ће још проћи док већина људи напусти нетачно уверење о моћи хипнозе, о томе да нечесни хипнотизер може да доведе особу у транс и да такав човек испуњава све његове наредбе, ма колико оне иначе биле супротне ње

Одговор би доскора гласио:

— Зато што је у хипнотичком трансу.

— Али откуда знате да је у хипнотичком трансу?

— Зато што потпуно одговара на наредбе!

Такво расправљање не воли ничему. То наравно не значи да особа под хипнозом не може да изгледа као

говим уверењима. Научници данас знају да је хипноза нешто сасвим другачије од тзв. трансa, да она није ништа изузетно или тајанствено, јер човеку нису потребне тајанствене силе да би са владао бол или испољио невакидашње способности. Једноставно, човекове могућности веће су него што он уопште и слуги. Д. П.

ТРАЖЕ СЕ МАНЕКЕНИ ЗА ДЕЧИЈУ МОДНУ РЕВИЈУ

У Дому пионира Београда, ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК и ДОМ ПИОНИРА одржаће 28. децембра ове године велики новогодишњи маскенбал. За време ове приредбе одржаће се дечија модна ревија. На ревији ће бити приказани модели наших највећих произвођача одеће за децу: „БЕКА“, „КЛУЗА“ и „СНЕЖАНЕ“ из Суботице.

ЗА ОВУ ДЕЧИЈУ МОДНУ РЕВИЈУ ПОТРЕБНИ СУ МАНЕКЕНИ

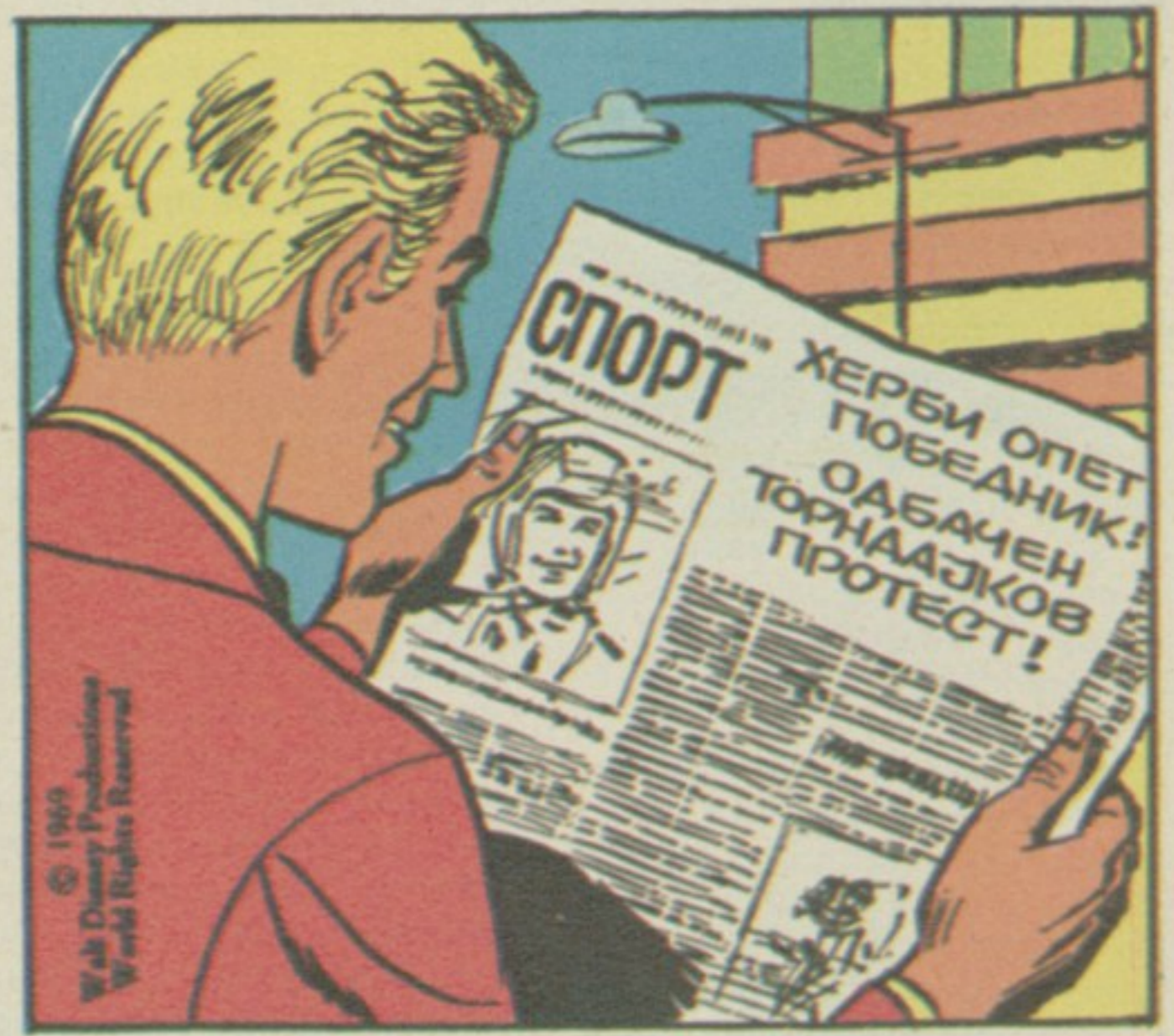
УСЛОВИ: за манекене се могу пријавити девојчице и дечаци из Београда, ученици осмогодишњих школа. Потребни су манекени свих узраста од 7 до 14 година.

Избор за манекене обавиће се у среду 10. децембра ове године, од 10 до 12 часова, у просторијама Београдске конфекције „БЕКО“, Београд, Доњоградски булевар 2 (преко пута зоолошког врта). Кандидати за манекене морају лично да дођу (у пратњи родитеља).

СРЧАНИ МАЛИ АУТОМОБИЛ

БАРНИ ИСПРОБАВА СВОЈЕ НОВЕ БАШТЕНСКЕ МАКАЗЕ!

СТРАШНО ТИ ЈЕ МУЖ УРЕДАН... КАКО САМО НЕГУЂЕ БАШТУ!

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

ШТРИЦ!
ШТРИЦ!

СЈАЈНА ТИ ЈЕ НОВА МАШИНА ЗА ШИШАЊЕ ТРАВЕ, БАРНИ!

ВОЛИМ УРЕДНО ПОДШИШАЊУ ТРАВУ, ВИЛМА!

А ШТА ТВОЈ ОРЕА РАДИ, ВИЛМА?

РЕКО ЈЕ ДА ЋЕ ДАА ИСПРАВЉА НЕКО КРИВО ИЗРАСЛО АРВЕЂЕ!

ОРЕАЕ! ЗАР ТАКО ИСПРАВЉАШ АРВЕЂЕ?

А ТИ НАБИ БОЉИ НАЧИН!

ИЗЛАЗИ ИЗ ТЕ ЛУЉАШКЕ!

ВИЛМА!

УПРОПАСТИЛА СИ МИ ЦЕО ПОСАД!

ПОСАО?

НЕ РАДИШ НИШТА, ОРЕАЕ! СТАЛНО ОДАЈЕШ И ОДАЈЕШ...

НИЈЕ ИСТИНА! КАЖИ МИ БАР ЈЕДАН ПОСАД КОЈИ САМ ОДАЛОЖИО!

ДОБРО...

ЈОШ ПРОШЛЕ ГОДИНЕ САМ ТИ РЕКЛА ДА ПОТКРЕШЕШ ОНУ ГРАНЦИЦУ КРАЈ НАШЕ КУКЕ!

ГРАНЦИЦУ? И ТИ ТО ЗОВЕШ ГРАНЦИЦОМ?

Н О В О Г О Д И Н Е

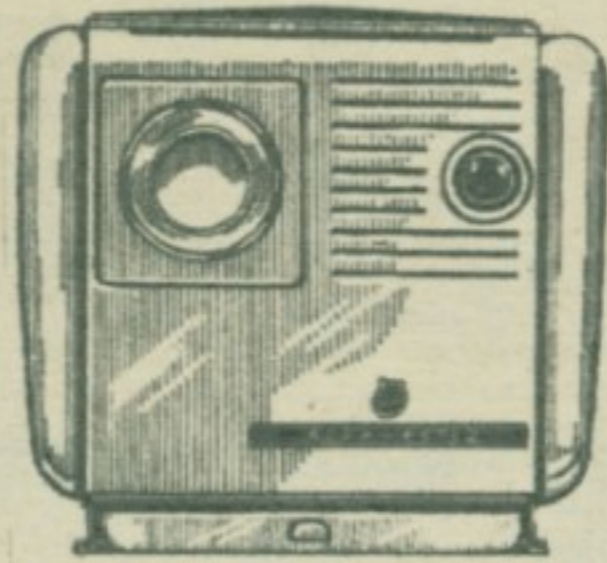
ШЊА ПРИЧА

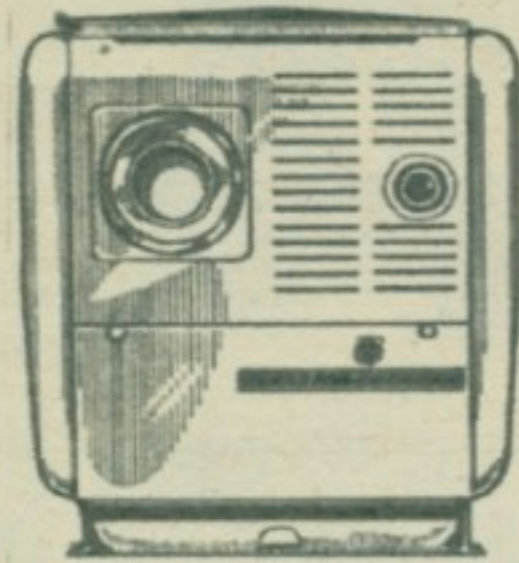
**ПОКЛАЊАЈУ
СЕ ОВЕ 4
ALFA-ROTEZ
НАФТА ПЕЋИ**

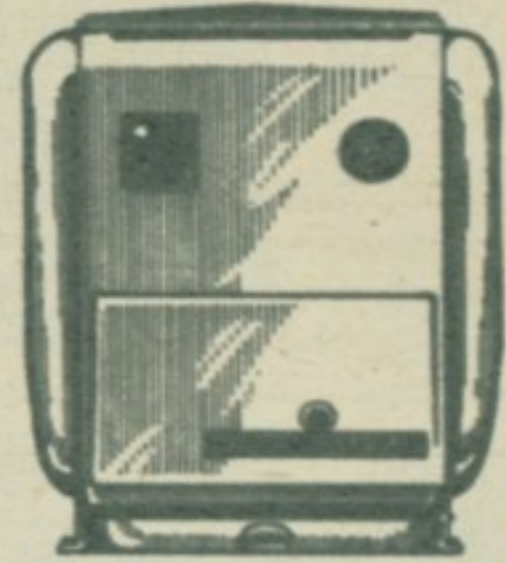
Тип 332 4.500 калорија
Цена 102.000 старих динара

Тип 632 6.000 калорија
Цена 120.000 старих динара

Тип 732 9.000 калорија
Цена 138.000 старих динара

Тип 733 М 9.000 калорија
Цена 127.000 старих динара

»ALFA-ROTEZ« НАФТА ПЕЋИ ИЗ ВРАЊА СУ НАЈСКУПЉЕ АЛИ И НАЈБОЉЕ!

ALFA-ROTEZ!

ШТА ЗНАЧИ ALFA?

Алфа је прво слово грчке азбуке, у астрономији се тако означава највећа звезда у једном сазвезђу. Алфа значи почетак нечега, итд. То је и име фабрике из Врања као и име пећи на нафту које она производи.

ШТА ЗНАЧИ РОТЕЗ?

То је презиме Француза Анрија Ротеза који се још пре II светског рата прославио као конструктор авиона. Изградио је у Француској и фабрику која производи пећи на нафту. Сад се те пећи израђују и у сарадњи с фабриком у Врању (отуда Алфа-Ротез).

ШТА ЈЕ КАЛОРИЈА?

То је јединица за мерење количине топлоте. Једна калорија је количина топлоте која једном граму воде код температуре 14,5 C° повиси температуру за 1 C°, односно на 15,5 C°.

ЗАШТО »ALFA« НАГРАЂУЈЕ ЧИТАОЦЕ ЗАБАВНИКА?

Јер радни колектив „Алфа“ из Врања жели да их упозна са добрим пећима које производи.

ЗАДАТАК: ПОМОЗИТЕ ШЕФУ ПРОДАЈЕ!

Шеф продаје фабрике „АЛФА“ из Врања (друг Нестор Дедић) на цртежу у капуту (треба да преда нафта пећ „Алфа-Ротез“) једном срећном добитнику. Међутим, шеф продаје не зна његово име, али је добио његов опис: има нешто на глави, не носи наочаре, има пругаст џемпер, и не скија се. Помозите му да пронађе срећног добитника. Нађите га на цртежу, исеците га, налепите на дописницу и пошаљите у року од 6 дана „Политикином завазнику“, Београд, Македонска 29. Међу онима који тачно одговоре, на срећу ће се извући четири добитника нафта пећи „АЛФА-РОТЕЗ“.

МАСКИРАНИ ДЕНЦИ

ДРВЕНИ КОЊ

**ЧУВАРИ СУ МИСЛИЛИ ДА
ЈЕ ЛОГОР ОБЕЗБЕЂЕН ОД
БЕКСТВА. — А ТАДА СУ
ЗАРОБЉЕНИЦИ ИСПОЉИЛИ
ИЗНЕНАДНУ СТРАСТ ЗА
ФИСКУЛТУРОМ...**

Логор је дремљиво лежао на поподневном сунцу. Био је то онај мртви час дана у коме се ништа није догађало и када су заробљеници већ одавно заборавили бедни ручак, а за вечеру је било сувише рано. Неки су се сунчали, други крпили одећу или причали са друговима или једноставно зурили у празно. Било је то поподне као и свако друго од многих која су прошла или која ће тек доћи. Чак су се и стражари досађивали на високим осматрачницама. Тог лета 1943. године изгледало је као да ће рат вечито трајати.

Показало се да то у ствари и није било обично поподне.

Главна капија логора изненада се отворила, а немачки војни камион начичкан војницима затутњао је прашњавим двориштем и, уз шкрипу кочица, нагло се зауставио пред једном од многих дрвених зграда. Прашина се још увек дизала док су војници искакали, опкољавали бараку и утрчавали у њу.

Питер Хауард је посматрао рацију са зебњом у срцу и мучнином у стомаку. Знао је, као што су знали и остали заточеници, шта се дешава у бараца. Група заробљеника била је започела да копа тунел за бекство и мора да је неко био немаран — овај муњевити пре-

пад био је последица те немарности.

Немци започеше методично претраживање бараке да би нашли улаз у тунел и огромне количине песка који је морао бити ископан и уклоњен. Прво су пронашли песак — или, боље рећи, песак је пронашао њих! Док су трагали по једној од барака, кров им се срушио над главом и скоро их затрпао песком који је на њему био сакривен. Убрзо затим нашли су и улаз у тунел, затрпали га, а заробљенике који су у њему копали затворили у ћелије-самнице.

Оно што Немци нису знали било је то да је постојао други тунел чији им је улаз био буквално под носом! Био је то тунел који су Хауард и његови другови копали већ пуна три месеца!

ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

САН О СЛОБОДИ

Бекство! Чаробна реч и вечити циљ свих заробљеника, а уз то и њихова света дужност, јер затвореник који побегне може опет да се бори.

Али, на жалост, Сталаг Луфт III био је добро осигуран. Налазио се стотинама километара далеко од савезничких или пријатељских територија, на чистини у сред једне од великих севернонемачких шума. Био је окружен оградом од бодљикаве жице, високом преко четири метра. Али ни то није било све. Око целог логора биле су стражарске куле на стубовима које су знатно надвишавале саму оgradu, а свака је била опремљена митраљезом и великим рефлектором. Чуvari на њима даноноћно су се смењивали. На око пет метара од главне ограде, према унутрашњој страни, био је други круг бодљикаве жице који сам по себи није представљао неку нарочиту препреку, али би сваки затвореник који би га прешао био на лицу места убијен. Ноћу су зраци рефлектора, у неједнаким временским размацима, шарали логор.

Једини начин на који је бекство долазило у обзир био је да се ископа тунел. Међутим, ако би био започет у поду испод једне од барака, морало би да се копа дуж читаве половине логора, а такав подухват не би дуго остао тајна. Исто тако, било је немогуће копати тунел близу ограде, јер је сваки педаљ отвореног простора био под сталном пристромом чувара са стражарских кула.

СПРАВА ЗА ФИСКУЛТУРУ

Хауард је ипак смислио савршено једноставан начин да прикрије улаз у тунел.

ТУНЕЛ ЈЕ БИО ЈЕДВА ТОЛИКО ШИРОК ДА У ЊЕГА СТАНЕ ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ КОПАО ПОТРБУШКЕ

Његов план био је да направи дрвеног коња за прескакање у који би могла да стану два човека. Четири снажнија заробљеника преносили би коња до места са свим близу унутрашње оградe, док би пажљиво одабрани, лакши заробљеници прескакали преко коња, а двојица копали тунел испод њега.

Успех замисли зависио је од мере до које су Немци навикли на све могуће спортске активности у заробљеничком логору. Постојала је, поред тога, основана нада да они неће видети ништа чудно у чињеници да се код неких заробљеника појавила страсна жеља за физкультуром.

Када је дрвени коњ направљен, Хауард је најпре ископао испод њега метар и по дубоку рупу и обложио је украденом дрвеном грађом. При дну рупе био је улаз у тунел.

Сам тунел био је једва до вољно широк да у њега стане човек који копа потрбушке. Песак је трпан у цакчиће направљене од крпа и обешене на кукице са унутрашње стране дрвеног коња. Када би дванаестак цакчића било пуно, копање би престајало и коњ је доношен у бараку.

Једна од најтежих фаза целе акције било је бацање ископаног песка на место на коме неће привући ничију пажњу. До тренутка када је тунел завршен, неколико тона песка било је неприметно расуто свуда по логору!

Међутим, како се тунел продужавао, било је све теже да се песак пребацује од места копања до улаза у тунел, па су зато у тунелу морала стално да раде двојица људи. Копали су целог лета и јесени. Једном је тунел попустио и на површини се појавила рупа баш у видокругу стражарске куле!! Срећом, један од „физкультурника“ се досетно и, претварајући се да је повредио чланак, срушио се на из дајничку рупу оставши на њој док није замаскирана. У тунелу је постојала и стална опасност од гушења, јер се копачи нису усуђивали да пробуше рупе за довод ваздуха.

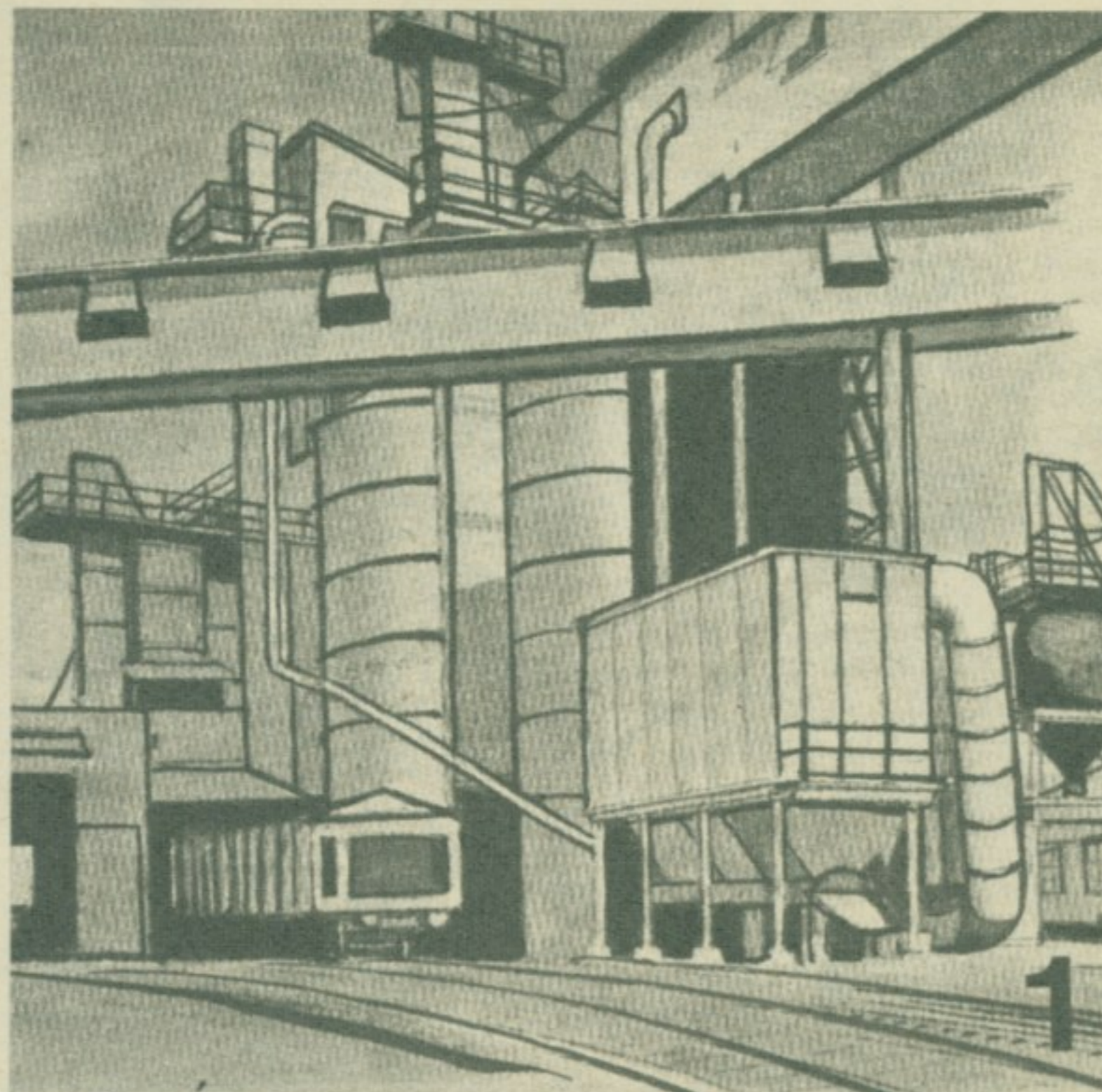
БЕКСТВО

Само бекство представљало је проблем јер је дрвени коњ био предвиђен да издржи само двојицу, а сада их је већ било тројица који су копали. Зато су, уочи бекства, у тунелу најпре оставили трећег заробљеника са одећом коју ће касније носити, а затим су остала двојица пренета у коњу заједно са најмањим човеком у логору чији је задатак био да затрпа поклопац на улазу и замаскира га.

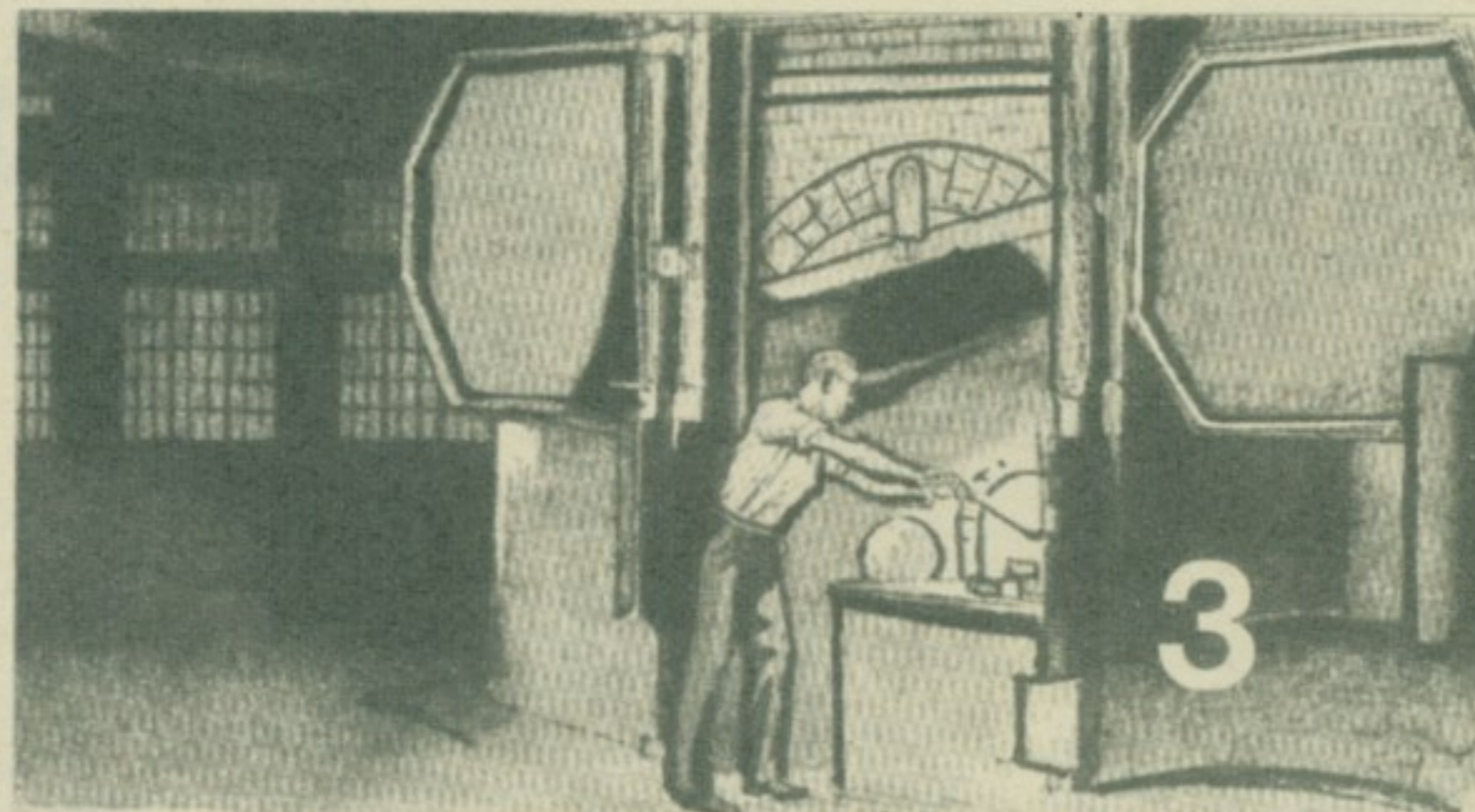
Сва тројица су одређеног дана прошли кроз тунел, побегли и, после узбудљивог преласка Немачке и Данске, стигли у неутралну Шведску.

Тако је дрвени коњ, додуше по свом облику мање сличан свом славном претку, још једном послужио за превару која је по лукавству личила на ону са познатим тројанским дрвеним коњем.

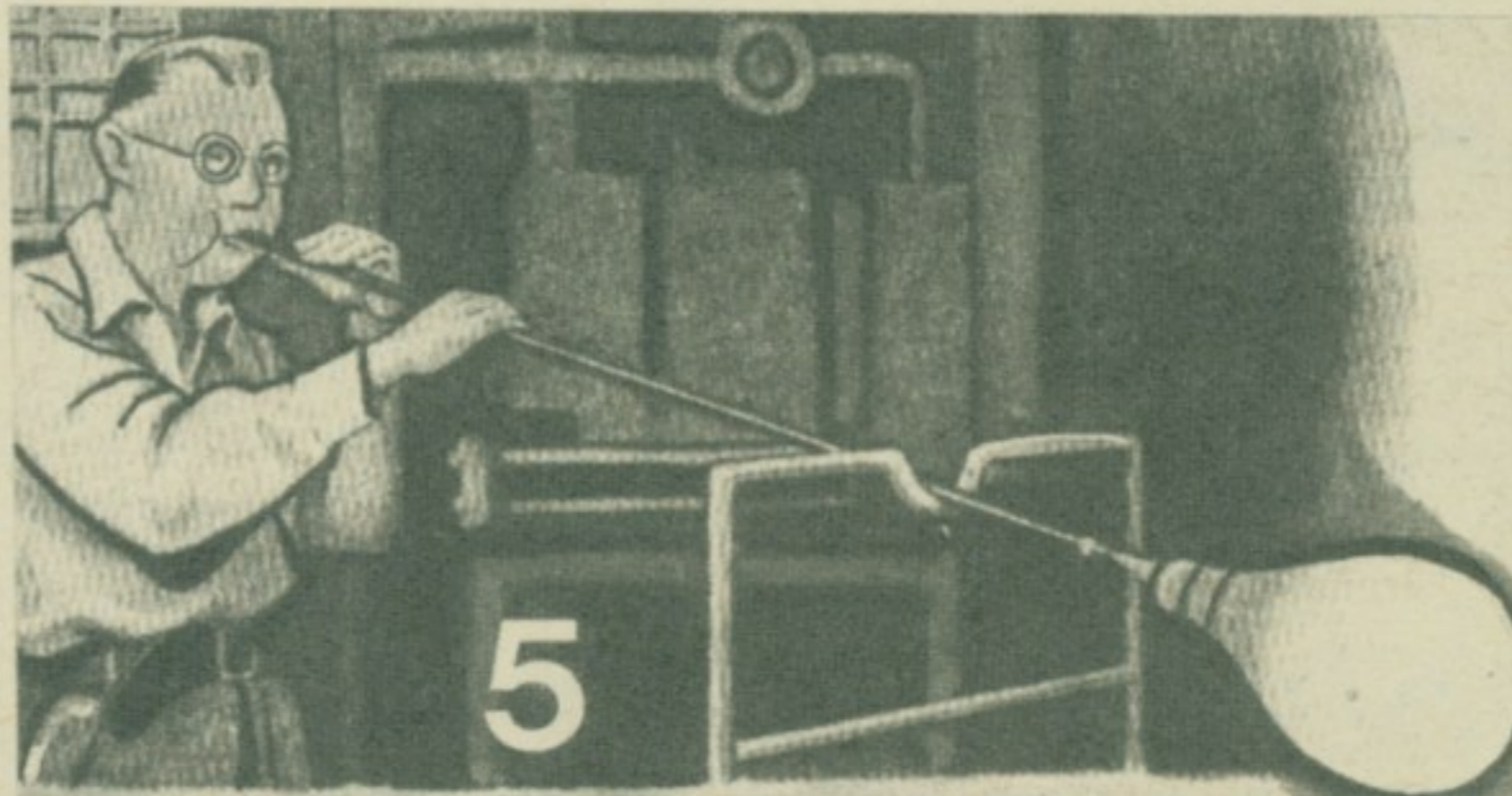
Д. П.

Још пре много векова стари Египћани су ручно израђивали предмете од стакла. Стаклени предмети које данас употребљавамо израђују се у великим радионицама или фабрикама.

У огромним пећима та смеша се загрева све док не постане течна. Тада дувач помоћу нарочите гвоздене цеви узима из пећи мало житке стакласте масе.

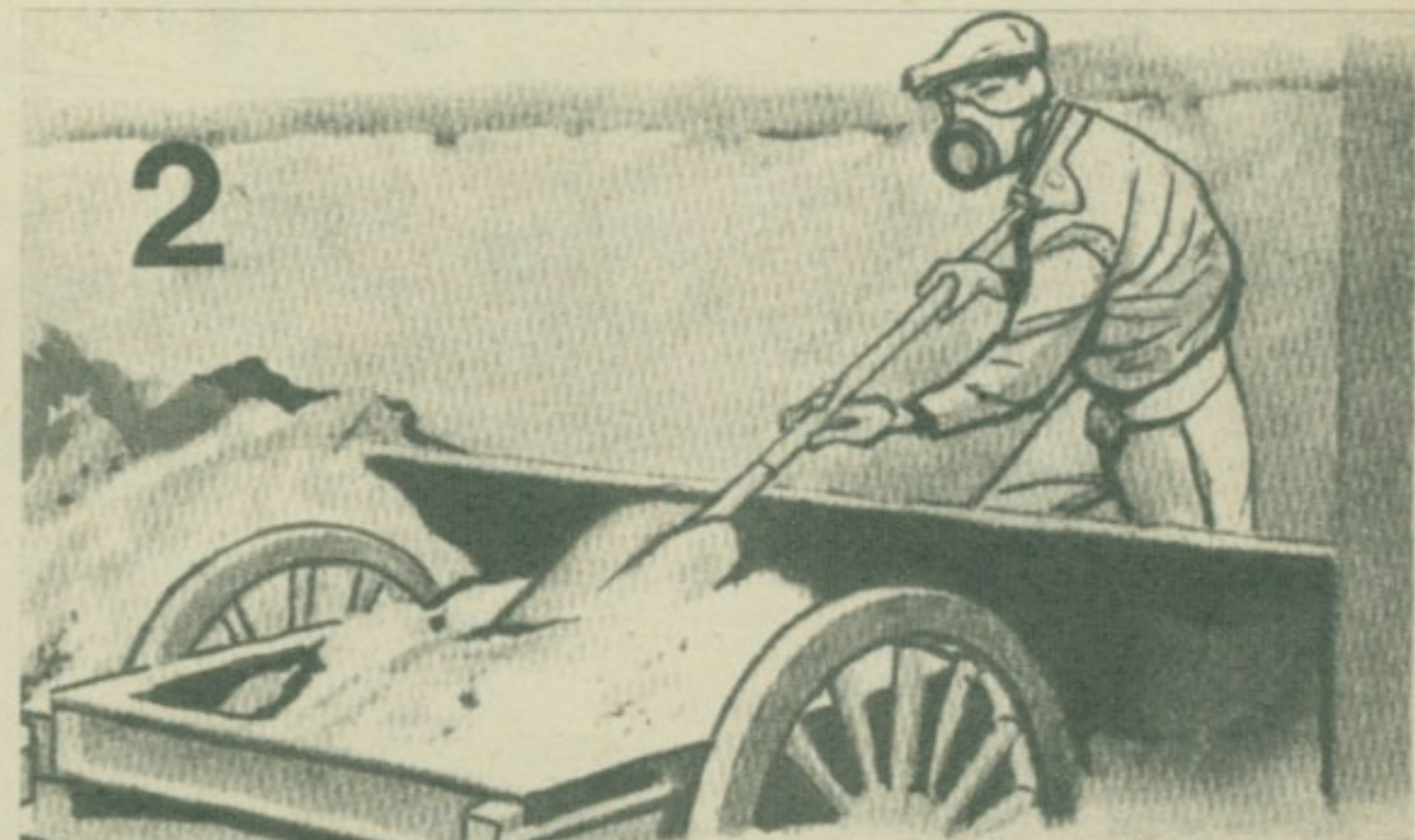

Затим наслања цев на нарочити држач и док дува кроз њу он је стално окреће. Стаклени „балон“ постаје све већи а његов облик све одређенији.

Бокалу само још недостаје дршка. Један помоћник узима мало житке масе, ставља је на једну страну бокала а дувач истезе стакло и даје му облик дршке.

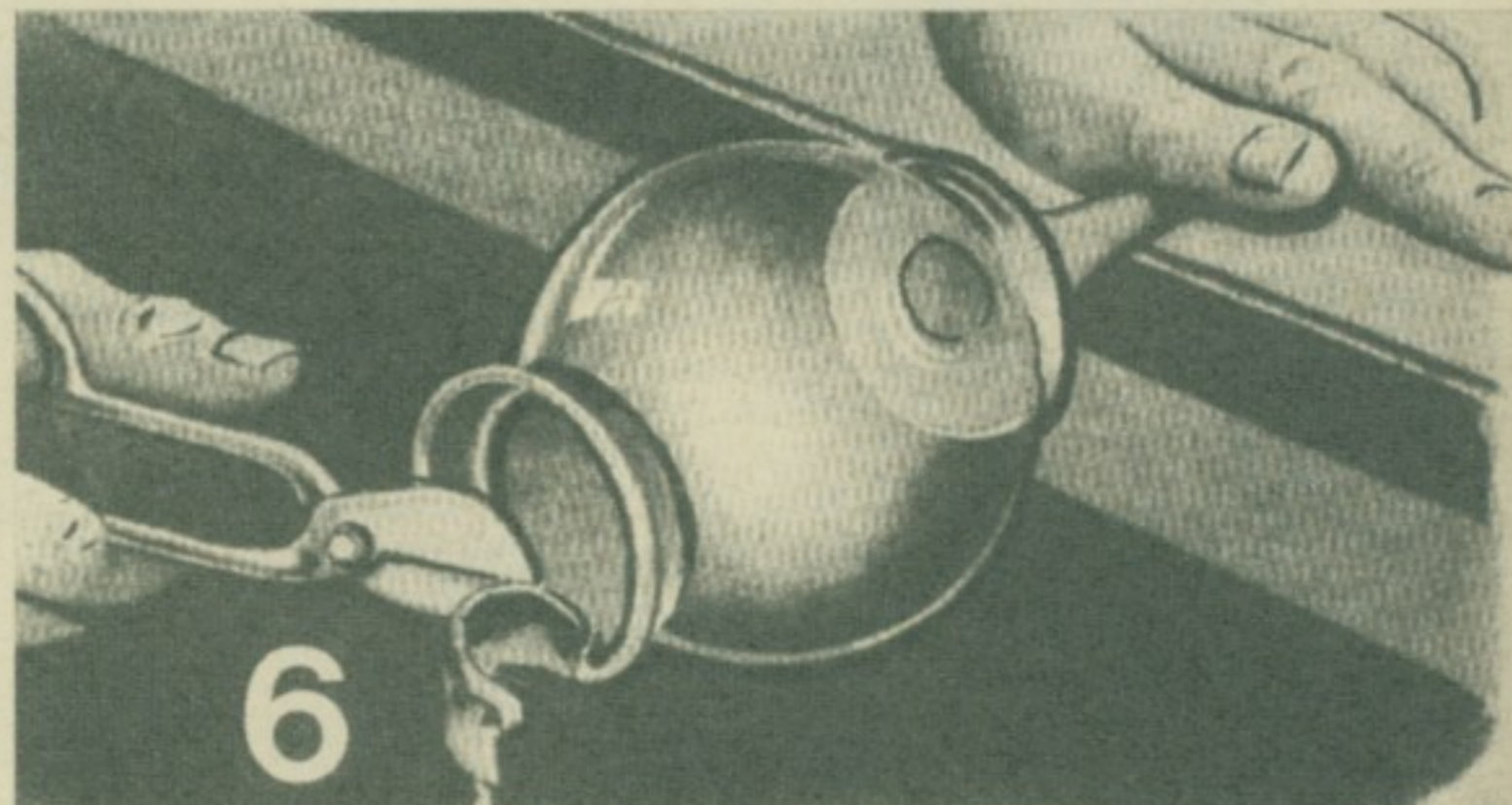
ДУВАЧ СТАКЛА

Стакло се добија од кварцног песка и других сировина — соде, поташе, кречњака и других — које се, помешане, загревају у пећима. Врста стакла зависи од врсте и количине сировина које се додају песку.

Цев за дување стакла је дугачка 1—1,5 метар, на једном крају има дрвену дршку а на другом кугласто испупчење. Дувач окреће стаклени „балон“ све док му не да потребан облик.

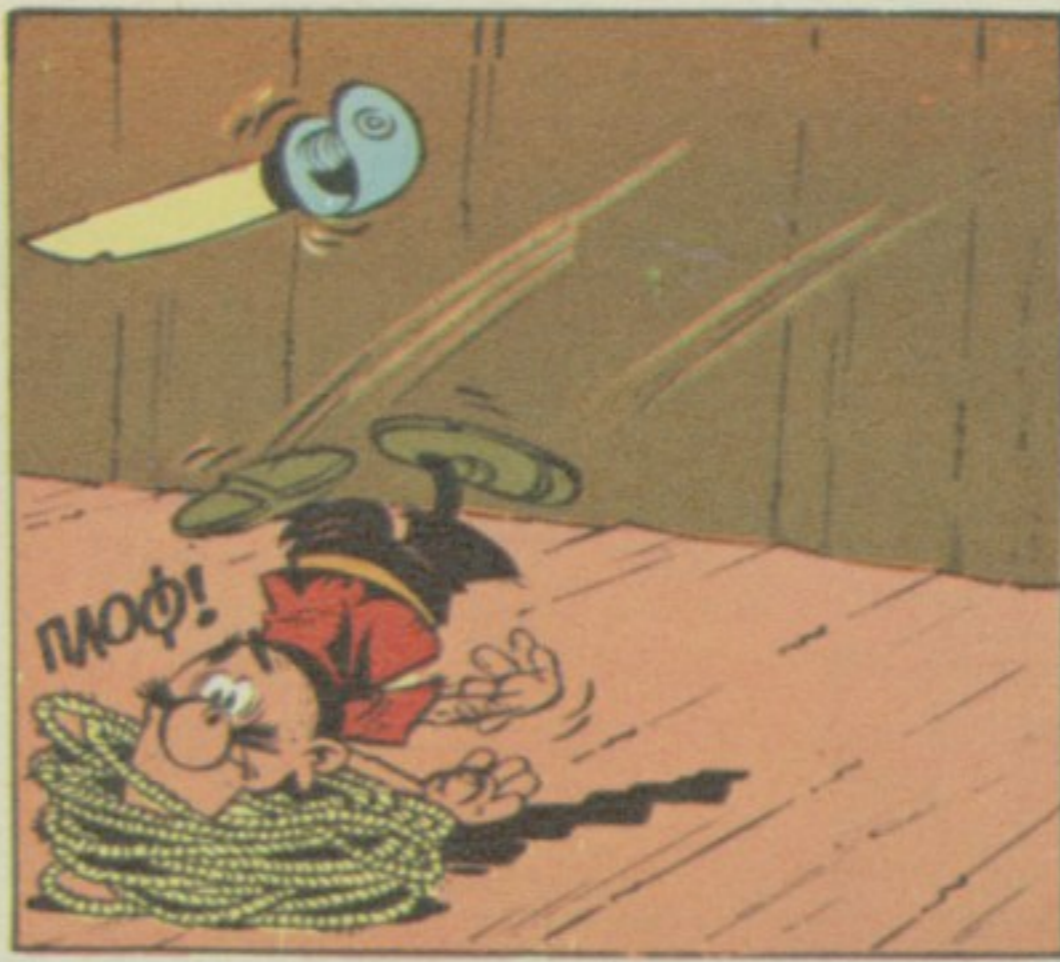
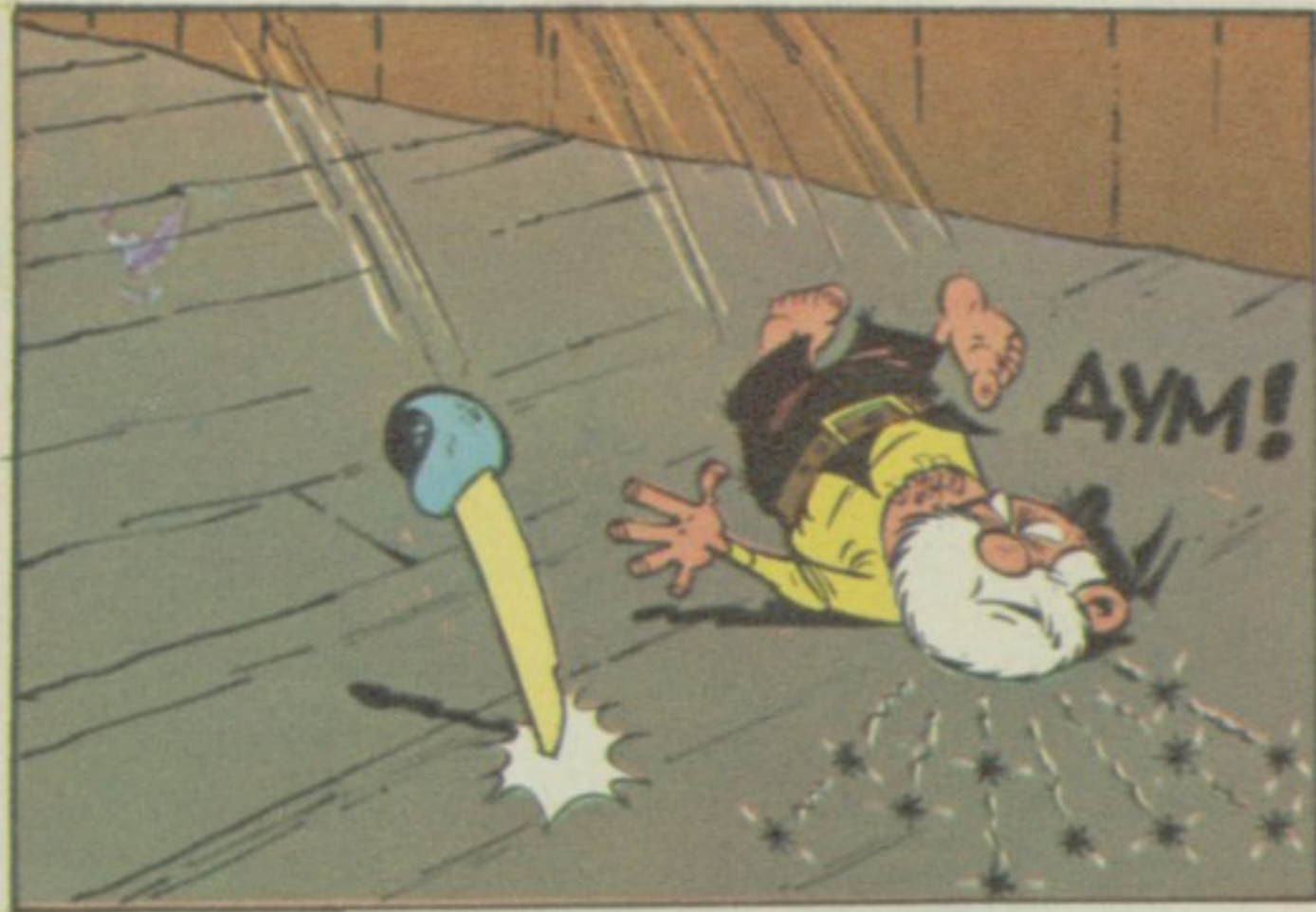

Дувач је свом „балону“ дао облик бокала. Нарочитим маказама он одсеца сувишно стакло и на врху обликује отвор са чистом и глатком ивицом.

Готов бокал се скида са цеви за дување и хлади. Заједно с другим предметима од стакла бокал одлази у продавницу одакле ће га пут одвести ... можда баш на ваш сто.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

СПАСОНОСНЕ ПСОВКЕ

Догодило се то одавно, у ноћи између 25. и 26. јуна 1944. године. Наш циљ је био Штутгарт и сад смо се у „ланкастеру“, после обављеног задатка, враћали кући у Енглеску, кад нас је изнад Дижона у Француској изненада напао немачки ноћни ловац „јункерс 88“.

Како нас је изнад Штутгарта погодила једна противавионска граната и онеспособила један мотор, били смо приморани да заостанемо иза главне формације ескадриле тешких бомбардера и летели смо на висини од око 5.000 метара, кад „јункерс“ отвори јаку топовску паљбу. Топовска зрна косила су по задњој куполи нашег „ланкастера“ претварајући је у здробљену гомилу метала, стакла и људских костију.

Авион изрешетан као сито

У другом нападу који је ускоро уследио погинули су тобиција у горњој средњој куполи и везиста, док је Џо Симпсон, заповедник авиона очајнички покушавао да оштрим пикирањем избе гне непријатеља. На жалост, „јункерс“ се као пијавица залепио уз нас и изрешетао наш бомбардер као обично сито: „ланкастер“, ветеран из 22 борбена лета изнад хитлеровске Немачке, био је готов!

Џо Симпсон ми викну преко микрофона, који је зачудо још радио, да су навигатор и остали погинули и да одмах искочим. Као нишанција налазио сам се у предњој куполи, па сам сишао из ње, учврстиво падобран, отворно капак на поду трупа авиона и — искочио над окупираним — Француском.

Спуштајући се великом брзином према земљи, покушавао сам у магновењу да се присетим свега што су нам говорили о француском Покрету отпора и да смислим неки начин како да с њим ступим у везу. Међу тим, уколико у томе не будем успео, ухватиће ме немачки пешадинци или ваздухопловци и крај рата дочекаћу у неком заробљеничком логору.

Успео сам срећно да се спустим на неку ораницу, ослободио се падобрана и пошао према оближњој шуми у којој сам га закопао. Већ је свитало и ја сам се, преморен, бацио иза једног жбуна и одмах заспао.

Мора да сам спавао осам или девет часова јер је сунце већ било у зениту кад сам се пробудио. Са запада сам чуо како звони црквено звоно, па сам устао и упутно се према цркви надајући се да се она налази даље од самог села. Заиста, тако је и било: уз црквицу се налазила мала кућа којој сам се тек предвече опрезно приближио и закуцао на врата. Врата су се отворила, а ја сам зинуо од изненађења: није то био ни достојанствени свештеник,

нити нека стара домаћица, већ висока, витка и лепа девојка двадесетих година!

Када је видела моју униформу, девојка се приметно узбудила и покушала да затвори врата, али сам ја молећиво промрљао на бедном француском језику:

— Свештеник... Желим да видим свештеника...

— Мој отац није код куће — рече девојка течним енглеским језиком.

— Слушајте — почех ја охрабрен — мој авион је оборен... ја сам енглески ваздухопловац и...

— Да, видим — прекиде ме она — Жао ми је, али ми вам не можемо помоћи јер би нас Немци на лицу места стрељали. Саветујем вам да се предате!

— Мој авион је оборен. Ја сам енглески ваздухопловац... — Видим — прекиде ме девојка — али ми вам не можемо помоћи. Немци би нас стрељали на лицу места. Предајте се!

— Да се предам?! — узвикнух запањено.

— Да, то је једини начин — одговори девојка замисљено. — Уосталом, пошто је сад полицијски час, најбоље би било да се сакријете до идућег јутра у кућици у дну наше баште, а сутра ћу ја отићи по жандарме!

— Али мислио сам да могу да ступим у везу с Покретом отпора...

— Не знам о Покрету отпора — прекиде ме девојка. — Мој отац и ја немамо с тим никакве везе.

Како су ми се врата залупила испред носа, нисам видео бољу могућност него да послушам девојку, па сам отишао до кућице, легао и заспао.

Пред оштрицом ножа!

Кад сам се пробудио, прва ствар коју сам приметио био је нож и рука која га је чврсто држала, а затим претећи израз мушкарца, девојчино тврдо и безражајно лице, а иза њега глава свештеника!

— Ни речи! — нареди девојка. — Ако само приснеш — готов си! Одговараћеш само на питања која ти поставим.

Чврсто су ме везали за столицу, а ја нисам ни покушавао да се мрднем — био сам исувише запањен наглим обртом ситуације! Осим тога, нож је тако близу.

— Име? упита ме девојка.

— Артур Паркинсон — одговорих.

— Чин?

— Наредник.

— Кажеш да је твој авион оборен, а да си ти искомчио падобраном. Никакав енглески авион се прошле ноћи није срушио ни овде ни у близини — рече девојка полако и наглашавајући сваку реч. — Разумеш ли шта то значи?

— Шта хоћете тиме да кажете? — упитах. Заиста ми није било јасно како је Џо Симпсон успео да се одржи у ваздуху упркос тешком оштећењу које је авион претрпео, али био сам због тога срећан иако сам лично био у безизлазној ситуацији.

— Већ се неколико пута десило да су агенти Гестапоа, преобучени у енглеске пилоте, тражили помоћ од Покрета отпора. Насадају-

ћи на овај манаџ, наши најбољи људи немилосрдно су побијени. Не смемо допустити да се то и код нас догоди — рече девојка и значајно ме погледа. — Коначно, боље је и да један прави пилот страда него да ризикујемо животе наших бораца.

Почех да се копрцам упркос чврстим везама.

— Значи, ви мислите да сам ја проклети Немац? — викнух. — Да ли изгледам, да ли говорим као Немац? Ви, Францушчићи!

Прекинуо ме је јак шамар који ми је девојка плуснула. Ово је било превише. Почео сам тако протачки да псујем да би ми на сочном војничком речнику позавидели и другови који су у том погледу предњачили!

И док сам је засипао бујицом псовки, девојка изненада поче да се смеје и даде знак намргођеном човеку, оном са ножем, који се изненада насмеши и поче да ме одвезује!

— Извините — рече девојка — била сам скоро сигурна да сте Енглец, али морали смо да будемо сасвим сигурни. Ниједан Немац не би могао тако да псује!

— А, тако! — рекох ја — А откуд ви толико знате о псовању?

— Е, то је војна тајна — узврати девојка смејући се.

— Први пут ми се дешава да ми псовке спасавају живот! Како се зовете?

— Зовите ме Симеона — одговори девојка. — А сад идемо на једно имање одакле ћемо вас ускоро пребацити на југ, у Шпанију.

После две недеље и још неколико много блажих шамара добијених из сасвим других разлога, Симона ми је саопштила да је време да кренем на југ.

— Један шамар сте добили ни за шта — рече ми Симона враголасто на растанку.

— Добио сам их пет ни за шта — насмеших јој се.

Никад је више нисам видео.

Артур Паркинсон 23

— ДА ЛИ ИЗГЛЕДАМ КАО НЕМАЦ, ДА ЛИ ГОВОРИМ КАО НЕМАЦ? ВИ ФРАНЦУШЧИЋИ... — ПРЕКИНУО МЕ ЈЕ ЈАК ШАМАР КОЈИ МИ ЈЕ ДЕВОЈКА ПЛУСНУЛА. ТО ЈЕ БИЛО ПРЕВИШЕ

СЛУЧАЈНИ СВЕДОК ОТМИЦЕ ИНЖЕЊЕРА ЕМОРИ СТАРКА, ХАБИБ, ОДЛУЧИО ЈЕ ДА УНОВИ ОНО ШТО ЈЕ ЗНАО...

ШТА СТО ХИЛАДА ДОЛАРА ЗНАЧЕ НАЈБОГАТИЈЕМ ЧОВЕКУ НА СВЕТУ? СИТНИЦУ!

... ДА ЗА МЕНЕ СИРОМАХА... ОСИГУРАЊУ БУДУЋНОСТ!

КАД СЕ ХАБИБ ПРИБЛИЖИО МЕСТУ САСТАНКА...

БУДИ ОПРЕЗАН, ХАБИБЕ! ШТА АКО ЈЕ КРОНОС ОДЛУЧИО ДА ТИ ПЛАТИ У ДРУГОЈ МОНЕТИ?

АКО ПОКРЕНЕШ СВОЈЕ ЛЕЊЕ КОСТИ, ПРОСЈАЧЕ, БИЋЕШ ДОБРО НАГРАЂЕН!

СВЕ БУ ТИ УЧИНИТИ, ПЛЕМЕНИТИ ГОСПОДАРУ!

КРАЈ ОБЕЛИСКА ЋЕШ НАЊИ ЈЕДАН ПАКЕТИЊ! ДОНЕСИ МИ ГА!

АЛИ, КАД СЕ ПРОСЈАК САГАО... ОДЈЕКЊУО ЈЕ ПРИГУШЕН ПУЦАЊ...

ШТА ЛИ МУ ЈЕ... АААХ!

КАО ШТО САМ СЕ И БОЈАО... КЛОПКА! ТО СУ ПОЛИЦАЈЦИ... КРОНОС МОЖЕ СВЕ ДА КУПИ!

ДОК ЈЕ ХАБИБ БЕЖАО...

УЦЕЊИВАЧ ИМА САУЧЕСНИКА! ЗА ЊИМ...

ПОСЛЕ ЛУДАЧКЕ ТРКЕ КРОЗ УЛИЦЕ И УЛИЦИЦЕ...

М... МИСЛИМ ДА САМ ИМ УМАКАО... ПОЛИЦИЈИ НЕ СМЕМ ДА СЕ ОБРАТИМ! ЗНАМ...

... ЈАВИЋУ УПРАВИ ЗА ИЗГРАДЊУ БРАНЕ! ОНИ ЋЕ ЗНАТИ ШТА ДА ПРЕДУЗМУ!

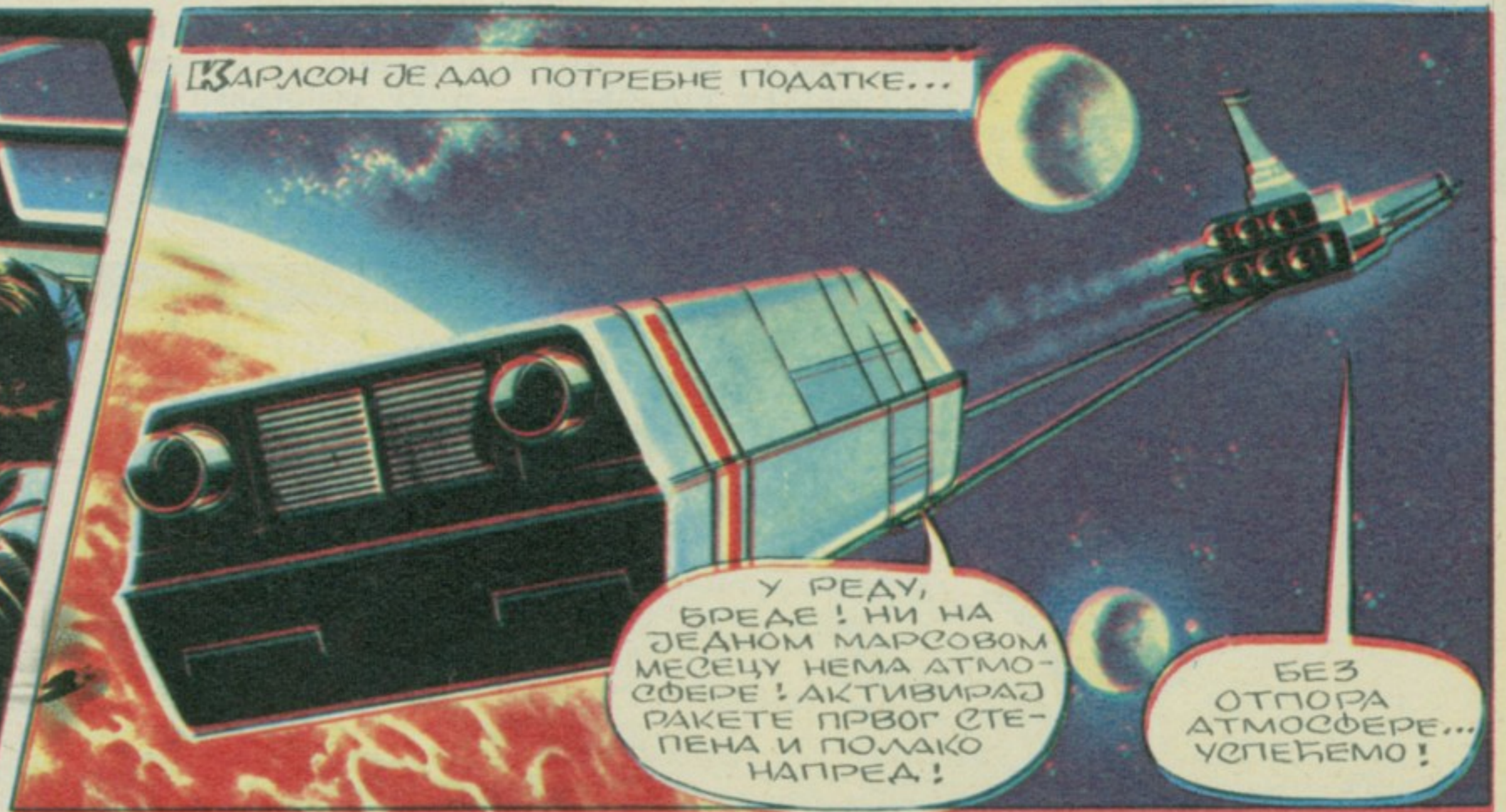

ОЗ УПРАВЕ СУ ГА УПУТИЛИ НА ЏОНИЈА ХАЗАРДА...

ДОЋИТЕ У КАФАНУ "СОИНГА" МОЖДА ЋЕМО УСПЕТИ ДА ОДГОНЕТНЕМО ТУ ОТМИЦУ!

ОПРОСТИТЕ! СХВАТАМ СВОЈУ КРИВИЦУ... И ТО МЕ ГРИЗЕ, ВЕРУЈТЕ!

КАРАСОН ЈЕ ДАО ПОТРЕБНЕ ПОДАТКЕ...

У РЕДУ, БРЕД! НИ НА ЈЕДНОМ МАРСОВОМ МЕСЕЦУ НЕМА АТМОСФЕРЕ! АКТИВИРАЈ РАКЕТЕ ПРВОГ СТЕПЕНА И ПОЛАКО НАПРЕД!

БЕЗ ОТПОРА АТМОСФЕРЕ... УСПЕЋЕМО!

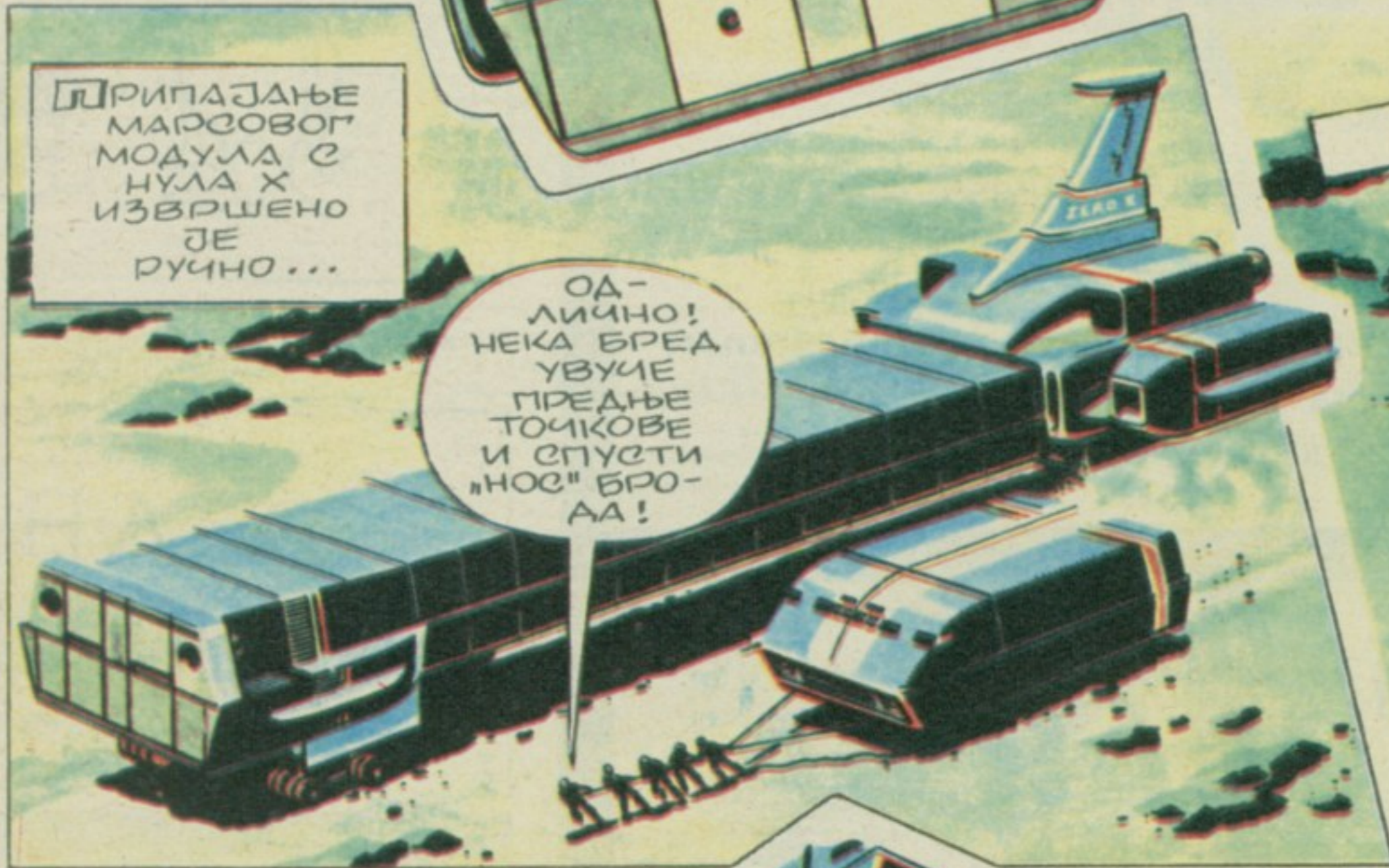
РАКЕТЕ СУ ПРОРАДИЛЕ...

ДРЖИТЕ ПАЛЧЕВЕ... ДА НАМ УЖДА ИЗДРЖЕ!

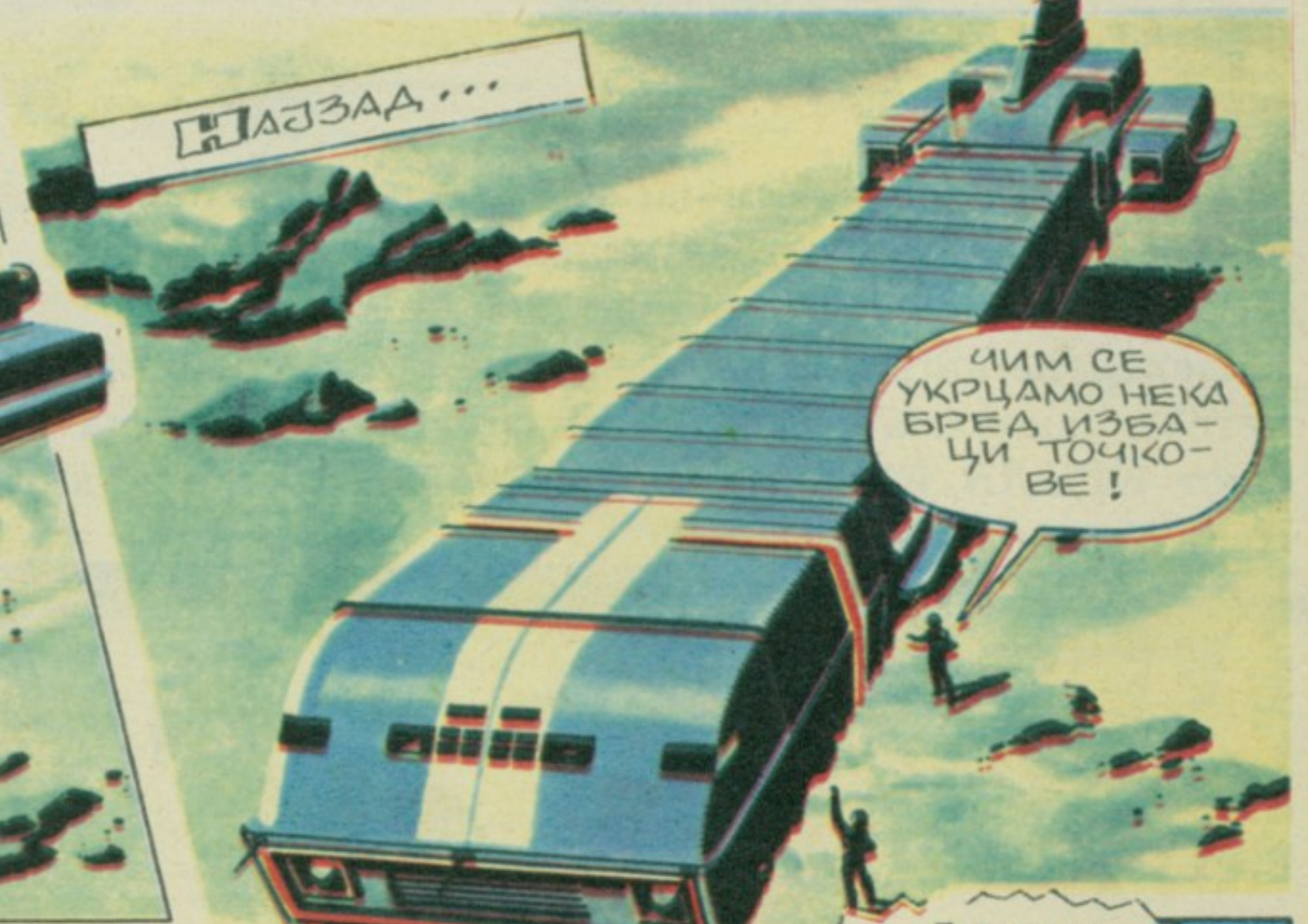

СВЕ ЈЕ ПРОШЛО ДОБРО И НУЛА X СЕ СПУСТИО НА БЛИЖИ САТЕЛИТ...

ПРИПАЈАЊЕ МАРСОВОГ МОДУЛА С НУЛА X ИЗВРШЕНО ЈЕ РУЧНО...

ОДЛИЧНО! НЕКА БРЕД УВУЧЕ ПРЕДЊЕ ТОЧКОВЕ И СПУСТИ "НОС" БРОДА!

НАВРЛА...

ЧИМ СЕ УКРЦАМО НЕКА БРЕД ИЗБАЦИ ТОЧКОВЕ!

НУЛА X ЈЕ УЗЛЕТЕО. МИСИЈА ЈЕ БИЛА ИЗВРШЕНА...

НАШ ИЗВЕШТАЈ НЕЋЕ БИТИ НЕШТО НАРОЧИТО! ПРЕПОРУЧИЋЕМО ДА СЕ ЗАДАЛЕ ИСПИТИВАЊЕ МАРСА ПРИПРЕМИ РАДИО-СИСТЕМ И ЗАШТИТНА ОПРЕМА!

А ШТА ЋЕМО С КАРАСОНОМ, ПОЛЕ?

МИСЛИМ ДА ЈЕ ВЕЋ ДОБИО ДОБРУ ЛЕКЦИЈУ, ЗАР НЕ?

СЛАЖЕМ СЕ С ТОБОМ...

ПОВРАТАК ЈЕ ПРОТЕКАО У РЕДУ. АЛИ КАД СЕ НУЛА X ПРИБЛИЖИО ЗЕМЉИ...

ЗЕМЉА ЗОВЕ НУЛА X! ПРОМЕНИТЕ КУРС ПРЕМА ОРБИТАЛНОЈ СТАНИЦИ! А ТАМО ЋЕТЕ ДОБИТИ ЗАПЕЧАКЕНА НАРЕЂЕЊА...

КРАЈ ЕПИЗОДЕ

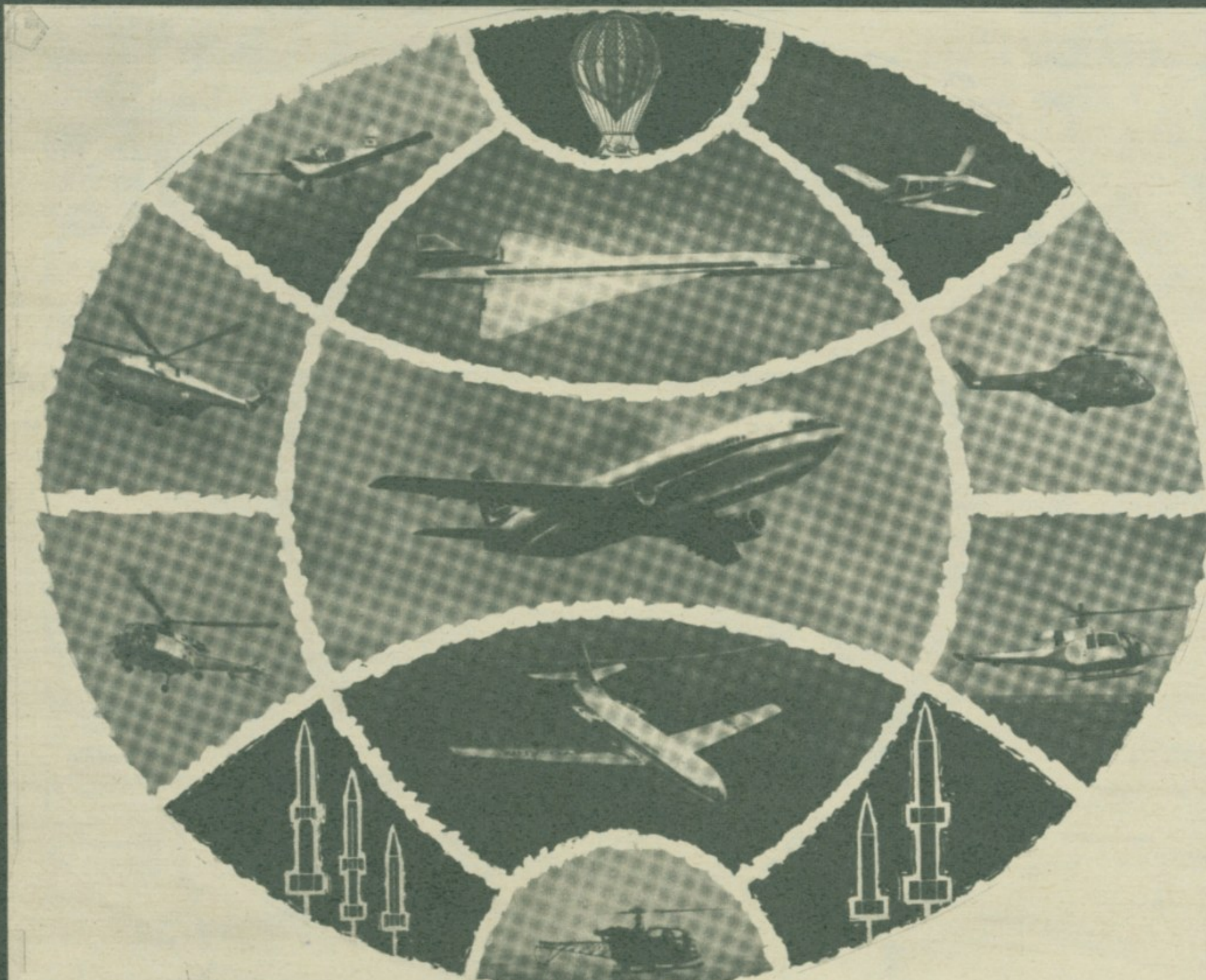
КРИЛА

— лист за ваздухопловство, космонаутику и научну фантастику.

Сваког уторка код продаваца новина нови број КРИЛА.

Балони, авиони, хеликоптери, једрилице, космички бродови — а у њима људи и њихови доживљаји — то су занимљиви и поучни садржаји у листу КРИЛА.

Роман у наставцима, фељтон, легенде и песме о висинама и крилима, стрип, карикатура — сваког уторка у листу КРИЛА.

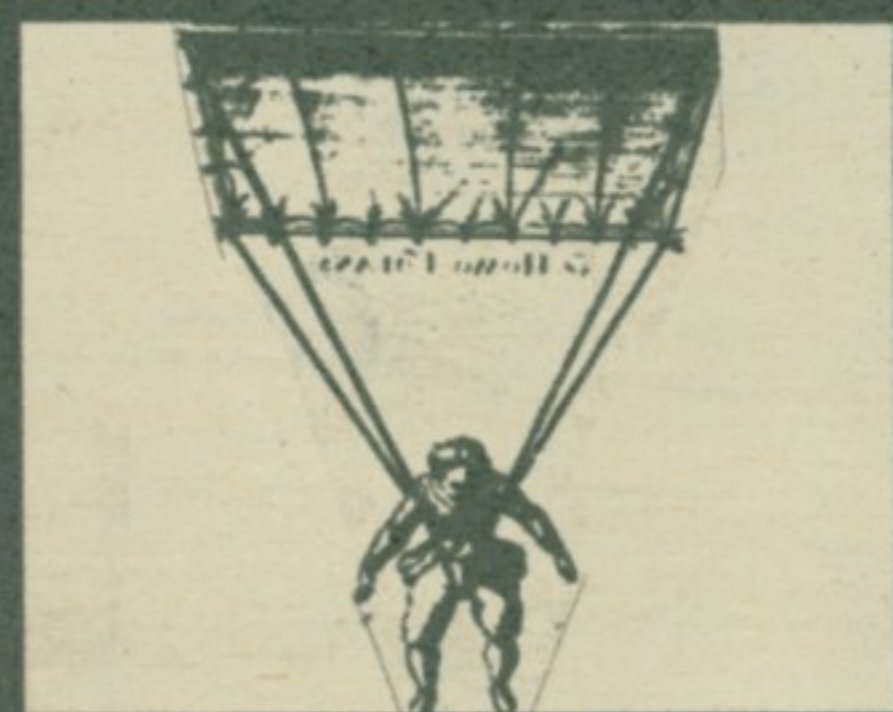

Хоћете ли да путујете на Хаваје, у Мексико на Светско првенство у фудбалу, у Токио на Светску изложбу? — Учествујте у наградном конкурс КРИЛА! Летећете модерним авионима!

Колективне награде: два цела одељења ученика са разредним старешином летеће авионима на седмодневну екскурзију на Капри, код Напуља!

Лист КРИЛА излази сваког уторка. Добија се код продаваца новина.

Цена 1 динар.

УРА!

БЛАГО ЈЕ НАЂЕНО!!!

ИЗВУЧЕНА ЈЕ 181 НАГРАДА БУБ-е

НАСТАВАК ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

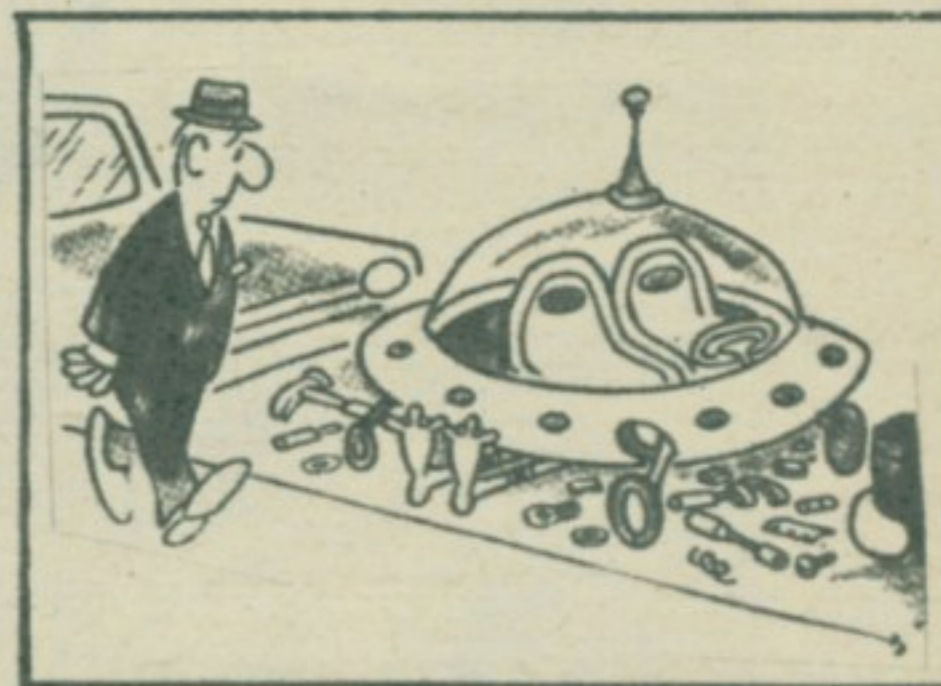
У овом броју настављамо са објављивањем имена добитника учесника наградног конкурса ПРОНАЂИТЕ БЛАГО.

25 штедних књижица са улогом од по 3000 ст. динара добили су: 14. МИЛОРАД БУГАРСКИ, продавница „Борово“, Обреновац, 15. АГРОН ВУЦАКУ, Братства и јединства 66, Дебар, 16. НАТАША ВЕТКОВИЋ, Трг победе 5, Земун, 17. НЕНАД ЛАЗАРЕВИЋ, Илинденска 87/23, Скопље, 18. АТИЛА КОМАРЕК, М. Остојина 13, Кикинда, 19. ДРАГАНА МИШЧЕВИЋ, Шчербиновг 5/29, Београд, 20. БОРИС ПРОКИЋ, Милована Маринковића 18, Београд, 21. ЗОРАН МИЉКОВИЋ, Обилићев венац 3, Ниш, 22. ДРАЖЕН СТАНКОВИЋ, Палмира Тољатија 64/2, Сарајево, 23. МАРИЈАНА СТАМАТОВИЋ, Устаничка 65, Београд, 24. СВЕТЛАНА ЈЕЛИЋ, Канарево брдо

* ХУМОР *

— Шта мислиш, има ли овде горила?

БЕЗ РЕЧИ

— Зар те већ нисам видео на телевизији?

ЈЕДНА АМИ ВРЕДНА

КРЕШТАВА ПТИЦА
НИКАД СЕ НЕ
УГОЈИ

(Тогоанска пословица)

5 (П. Раковица — Београд), 25. МАРИЈА ЈОВАНОВИЋ, Стојана Новаковића 1, Шабац;

40 штедних књижица са улогом од по 2500 ст. динара добили су: 1. ЛИРИЈА ЗЕКАЈ, Браће Јерковића 94, Београд, 2. РУЖИЦА ВЕКИЋ, Северни булевар 20, Београд, 3. БРАНИСЛАВ МИЛОВАНОВ, ЈНА 32/а, Вечеј, 4. МЕТОДИЈА АГОВСКИ, Ул. 278, бр. 32, Скопље, 5. ПРЕДРАГ МИЛИВОЈЕВИЋ, Карађорђева 25, Ваљево, 6. ВЕРА ТОДОРОВИЋ, Ламела 9, стан 5, Параћин, 7. ДЕСАНКА ПЕТРОВИЋ, Живорада Станковића 9, Крушевац, 8. ПРЕДРАГ КРСТИЋ, Ирчева 39, Тузла, 9. РАДЕ ЈОВАНОВИЋ, Војводе Мишића 39, Смедеревска Паланка, 10. АЛЕКСАНДАР ФИЛИПОВИЋ, Моше Пијаде сол. 1/10, Трстеник.

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

КАПЕТАН Кејт

ПЕРА У ЗОО ВРТУ

Пера је као и сви фотографи аматери зажелио да испроба свој нови фото-апарат. И где ће наћи zgodније место него у зоолошком врту. Али, као што се и дешава почетницима заборавио је да окреће филмове и сви снимци су се појавили на једној фотографији. Покушајте, не гледајући у наш одговор, да одгнетнете које је све животиње тог дана снимио Пера.

ОДГВОР:

Снимио је ноја, орна, пангаја арну, корњачу, змију и носорога.

BOSANKA DOBOJ · VOĆNI SOK BOROVNICA U SVIM SAMOUSLUGAMA!

Било је тако дивно! Каква чудесна игра! Деца су трчкара-ла по травњаку, врштала, држала се за руке, вртела у круг, пела се на дрвеће, грцала од смеха. Ракете су парале небо, минијатурни аутомобили јурили улицом, али деца су и даље настављала своју игру.

Минк пожурн у кућу знојава и умазана блатом. Имала је седам година и била крупна, смеђа, врло одлучна девојчица. Њена мајка, госпођа Морис, није успевала да је спречи док је она нагло отвара-ла врата од креденца и бацала из њега шерпе и виљушке, кашике и ножеве у један цак.

Нова игра — инвазија

— Забога Минк, шта то радиш?
— Најузбудљивија од свих игара! — одврати Минк сва црвена у лицу.

— Како се зове та игра?
— Инвазија! — одговори Минк. Врата се залупише.

Из свих кућа у улици деца су доносила ножеве, виљушке, жараче, комаде цеви, отвараче за конзерве.

Чудно је било што је ово беснило захватило само најмлађу децу. Она старија од десет година презирала су ову игру.

За то време родитељи су возили своје мале аутомобиле. Радници су поправљали пнеуматичне лифтове, довршавали телевизијске пријемнике... Живот одраслих помало љубоморних на дечју неисцрпну енергију и необуздану радост, текао је свакодневним током.

— Ево, и ево и ево! — говорила је Минк дајући упутства и делећи другима своје кашике и клешта. — Учините ово и донесите оно. Не! Овде, мали идијоте! Добро! Сад се склоните док ја завршим ово!

Она направи неки чудан апарат од ствари које је донела из куће. Једну малу девојчицу наименовала је за своју секретарицу и она је сад с оловком и нотесом пажљиво записивала све што је Минк наређивала.

Свуда наоколо град је брујао. Само је ветар уносио немир у град, земљу, континент. У хиљаде других градова било је дрвећа и деце, улица пуних народа и канцеларија пуних службеника.

Сви су они имали поверења у у савршено оружје. Није било издајница међу људима, ни несреће, ни незадовољних.

Мајка мале Минк гледала је децу кроз прозор на првом спрату.

Деца! Она заврте главом. Добро су јела, добро спавала, у понедељак ће ићи у школу.

Минк је, стојећи крај ружичњака, некоме нешто говорила, мада тамо никог није било.

Ко је Командо?

Баш су деца чудна. И она мала девојчица, како се само оно зове? Ана? Да, та мала Ана нешто је записивала у свој нотес док је Минк некоме у ружичњаку постављала питање.

— Триангл — рече Минк.

— Како се то пише?

— Т-р-и... — срицала је полако Минк. — Зут! — Сричи га ти сама.

— Она пређе на друге речи.

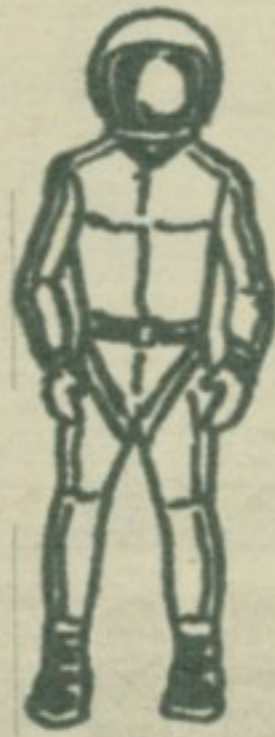
— 497... А, и Б, и Х — рече Минк озбиљно. — И једна виљушка, једна узица, и један хек-хек — сагон!

За ручком Минк прогута у једном гутљају своје млеко и пожурн ка вратима. Мајка је врати:

ЗАВЕРЕРА

РЕЈ БРЕДБЕРИ

НЕПРИЈАТЕЉ ИЗ ВАСИОНЕ
НАШАО ЈЕ ДА СУ НАЈ-
СЛАБИЈА ТАЧКА ЗЕМАЉ-
СКЕ ОДБРАНЕ — ДЕЦА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— Седи за сто и одмах поједи супу.

— Само брзо, мама! Ради се о животу или смрти!

— Полако — рече мама.

— Не могу — рече Минк. — Командо ме чека.

— Ко је Командо? Какво глупо име!

— Не познајеш га — рече Минк.

— Неки нови мали сусед?

— Ох, он је потпуно нов.

— А где се налази Командо? — упита мама.

— Ох, свуда — одговори неодређено Минк. — Ти ми се подсмеваш. Сви се подсмевају.

— Да ли је Командо стидљив?

— Да. Не. Свакако. На неки начин. Мама, морам да пожурим ако желим да инвазија успе!

— Ко ће кога освојити?

— Марсовци ће освојити Земљу.

Не, не баш тачно Марсовци, не знам. Они долазе одозго. — При том она кашиком показује на таваницу.

— А можда и одавде — рече мама додирујући врело чело Минк.

Минк се наљути.

Одрасли су заузети

— Подсмеваш ми се. Командо ће те убити... уосталом како и све друге.

— Свашта! Је л' тај твој Командо Марсовац?

— Не. Он је... хм... добро... можда он долази са Јупитера или Сатурна. Он каже да је потребно, да би се добро тукло, наћи нов на-

чин борбе и непријатеља изненадити. Тада се битка увек добија. И он још каже да треба сам непријатељ да ти помогне... онда не може да се открије твоја стратегија.

Док је склањала столњак мама се смејала. За то време Минк је седела, укочена погледа.

— А затим једног дана — мрмљала је Минк — они ће мислити и на децу.

— А шта још?

— И затим они мисле да су одрасли толико заузети да никад не загледају испод ружичњака, ни на травњаке. И затим он такође има дим-дим!

— А шта је то?

— Димензије. Има их четири! А затим, има нешто у вези са децом млађом од девет година и маштом.

Госпођа Морис је била уморна.

— Добро, иди, играј се. Чекајте Командо. Већ је касно и ако хоћеш да завршиш своју инвазију пре вечерњег купања, боље ће бити да се пожурниш.

— Он је рекао свој деци: нема више купања! Моћи ћемо да остасмо до десет часова увече и да суботом идемо два пута уместо једном у биоскоп.

— Е, добро, тај твој господин Командо би боље урадио да гледа своја посла. Отићи ћу до његове маме и...

Минк пође према вратима:

— Имамо већ неприлика са типовима као што су Пет Бриц и Дал Жерик. Они су порасли. Ругају нам се. Гори су од родитеља. Неће ништа да верују Команду. Чине нам пакости, зато што су порасли. Њих највише мрзим. Убићемо их прве.

— А твог оца и мене на крају... последње?

— Командо каже да сте ви опасни. Знаш ли зашто? Зато што ви не верујете Марсовцима. А они ће упутити свет како се живи.

Она отвори врата.

— Мама, сигурна сам да те неће много мучити!

— Како си слатка! — рече мама, уђе у собу и седе у електричну фотељу за одмарање.

Часови су пролазили. На улици је владала необична тишина.

Пет часова. Негде у кући, часовник је певао благим и мелодичним гласом: „5 часова, 5 часова! Време пролази, 5 часова“ Час X! Госпођа

МИНК ЈЕ ИЗДАВАЛА НАРЕДБЕ: ЈЕДНА ВИЉУШКА, ЈЕДНА УЗИЦА И ЈЕДАН ХЕК-ХЕК-САГОН!

Морис заврте главом смејући се. Час X!

У алеји забруја мотор неког аутомобила. Био је то господин Морис.

— Здраво, драга! Какав леп дан! Дивно је што живимо!

— Пссст!

— Шта је? — упита је Хенри? Она се диже раширених очију. Хтела је нешто да каже. Али, уздржала се. Баш је то смешно.

— Деца немају ништа опасно на травњаку? — упита она.

— Не, само парчад цеви.

Она пође ка кухињи. Зујање се настављало. Изненада зачу се експлозија.

— Али, шта то раде? Боље да одем да видим.

Кућа се затресе. Зачуше се нове експлозије из других улица. Нехотице, госпођа Морис крикну.

— Брзо, дођи! — викнула је из-безумљено, не знајући ни сама зашто. Нека мисли да је полудела. Журила је уза степенице. Он је грчао поред ње, запањен.

— На таван, на таван... — викала је.

Друга експлозија. Деца су вриштала од радости, као кад гледају ватромет.

— Али то није на тавану! — узвикну Хенри. — То пуца напољу.

— Не, не! — Сва ван себе грчала је она, баратајући око браве. — Дођи, покажаћу ти, Брзо!

Они провалише на таван. Госпођа Морис затвори врата и окрете кључ у брави.

ТУНГА И ШРНИ ЖДРЕБАЦ

Тешки кораци

Говорила је без везе. Бујица речи изливала се из ње. Био је то страх који се у њој скупљао цело поподне. Мале сумње, подозрење, која су се у њој накупила од јутра и које је она разумом покушавала да одагна од себе. — Овде! овде — говорила је она наслоњена леђима на врата, дахћући. — Ту смо у безбедности до вечерас. Можда ћемо успети да се извучемо напоље.

— Ма јеси ли ти полудела?

— Ћути! Могу нас чути! Ох! Не... ни ово не вреди... наћи ће нас раније или касније...

Доле се чуо глас мале Минк. Муж ућута. Зачу се неко брујање, звиждање, дечији крици, пригушен смех. Затим кораци по кући. Тешки.

— Ко то улази у моју кућу? — упита љутито Хенри. — Ко то лупа доле?

Тешки кораци. Двадесет, тридесет, педесет пари ногу. Шкрипа. Дечији узвици.

— Овуда! — викала је Минк.

— Али ко је то доле? — грмео је Хенри. — Ко је тамо?

— Ћути! Не-не-не! — шаптала је његова жена грчевито се привијајући уз њега. — За име бога, ћути. Можда ће отићи.

— Мама? — звала је Минк. — Тата? Где сте?

Тешки кораци, веома тешки, пели су се степеницама. Минк их је проводила.

Госпођа и господин Морис дрхтали су једно уз друго. Неко брујање, сабласно хладна светлост појавила се испод врата, необичан мирис. И оштар, нов и потпуно стран глас мале Минк допре до родитеља који су ознојени од страха стајали и чекали у мраку на тавану.

— Мама! Тата!

Кораци. Мали шум. Брва се истопи. Врата се отворише. Минк промоли главу кроз отвор. Иза ње виделе су се високе плаве сенке.

— Уја! — рече Минк. — Ту су...

ОООХ! УМОРИО СЕ! ОСЕТИО ЈЕ ДА ЈЕ МОЈА ВОДА ЈАЧА ОД ЊЕГОВЕ!

ВИДИШ ЛИ, ПРИЈАТЕЉУ, ХТЕО САМ САМО ДА ОСТАНЕМ НА ТВОЈИМ ЛЕЂИМА ДА БИХ БРЖЕ СТИГАО ДО ОХАМЕ И НОУНА!

ШРНИ ЖДРЕБАЦ КАО ДА ЈЕ РАЗУМЕО ТУНГУ И ДАО СЕ У ГАЛОП...

ЖДРЕБАЦ ЈЕ УШАО У МОЈ ЖИВОТ КАО ДОБРА ЗВЕЗДА! ТАКО БУ ГА И ЗВАТИ... ЗВЕЗДАН!

ПОДСЕТНИК

DZINGIS KAN

„ЦИНГИС КАН“ од В. Јана, роман о једном од највећих освајача у историји човечанства. Издање „Просвете“, Београд, Добрачина 30. Може се набавити у свим књижарама „Просвете“. У тврдом повезу, цена 8 нових динара.

ЗА ПОКЛОН

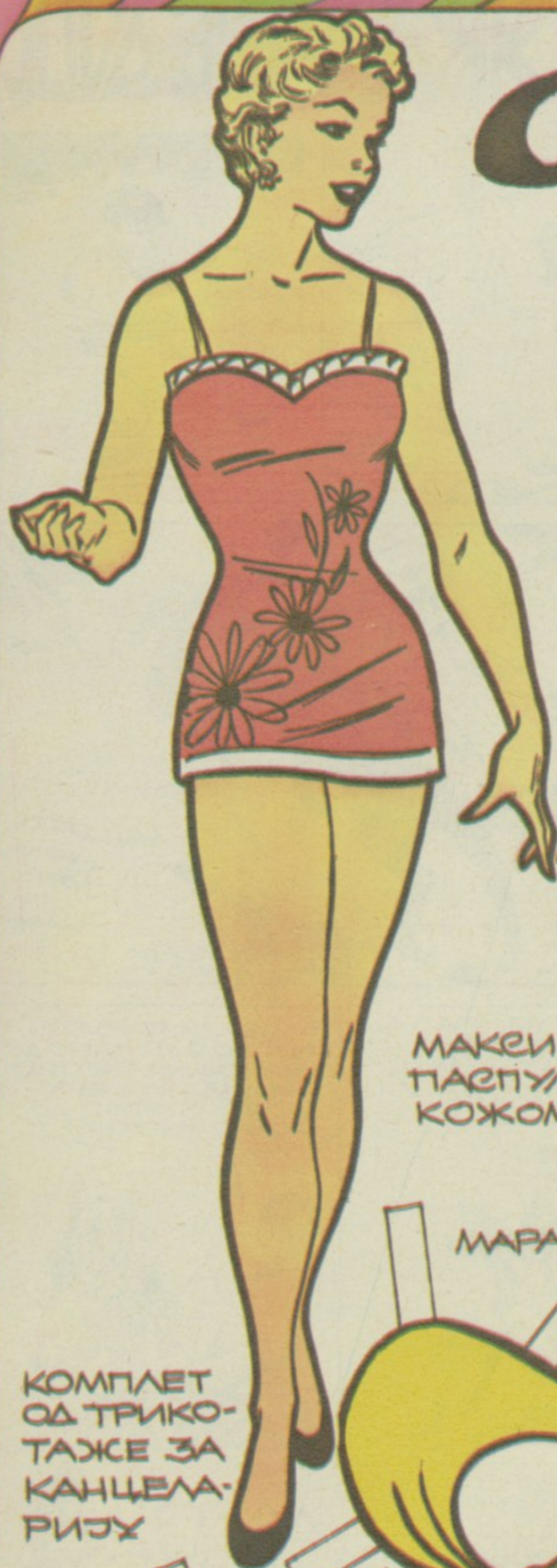
ПЛОЧА ЗА ВАС

НАЈПОПУЛАРНИЈИ

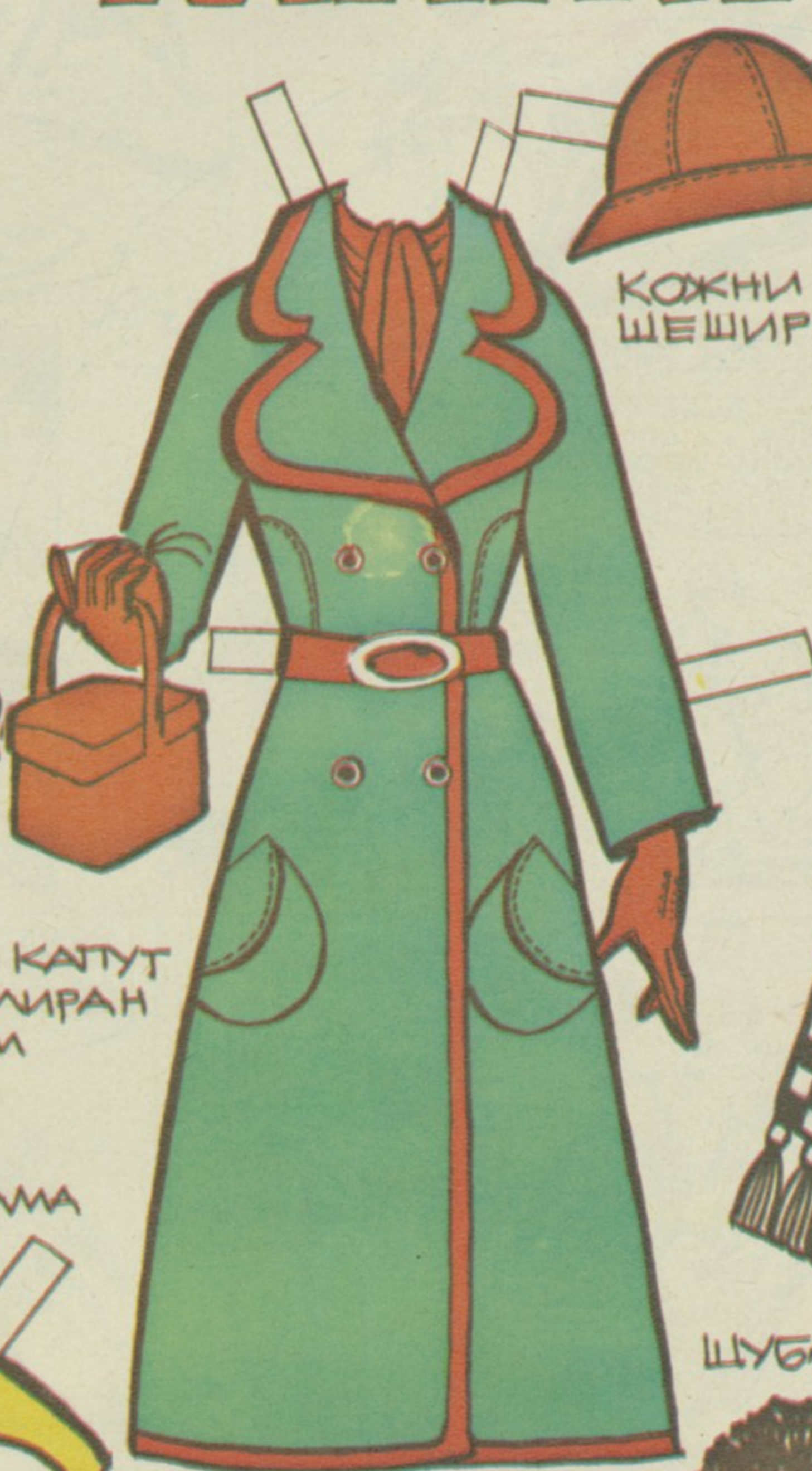
Миша Ковач је тренутно наш најпопуларнији певач судећи по броју продатих плоча. Ових дана је опет изашла његова нова плоча. Држећи се обећања које је дао, он пева две мелодије Ђорђа Новковића чијим композицијама умногоме може да захвали за велике успехе. И ове мелодије „Чему да живим“ и „А кад се теби опет вратим“ су као и раније у стилу Ковач—Новковић: мелодичне, лако се памте, сентименталног садржаја. Једном речју слатке. Плочу је издао „Југотон“ а цена је 6 нових динара.

Обуците МАМУ

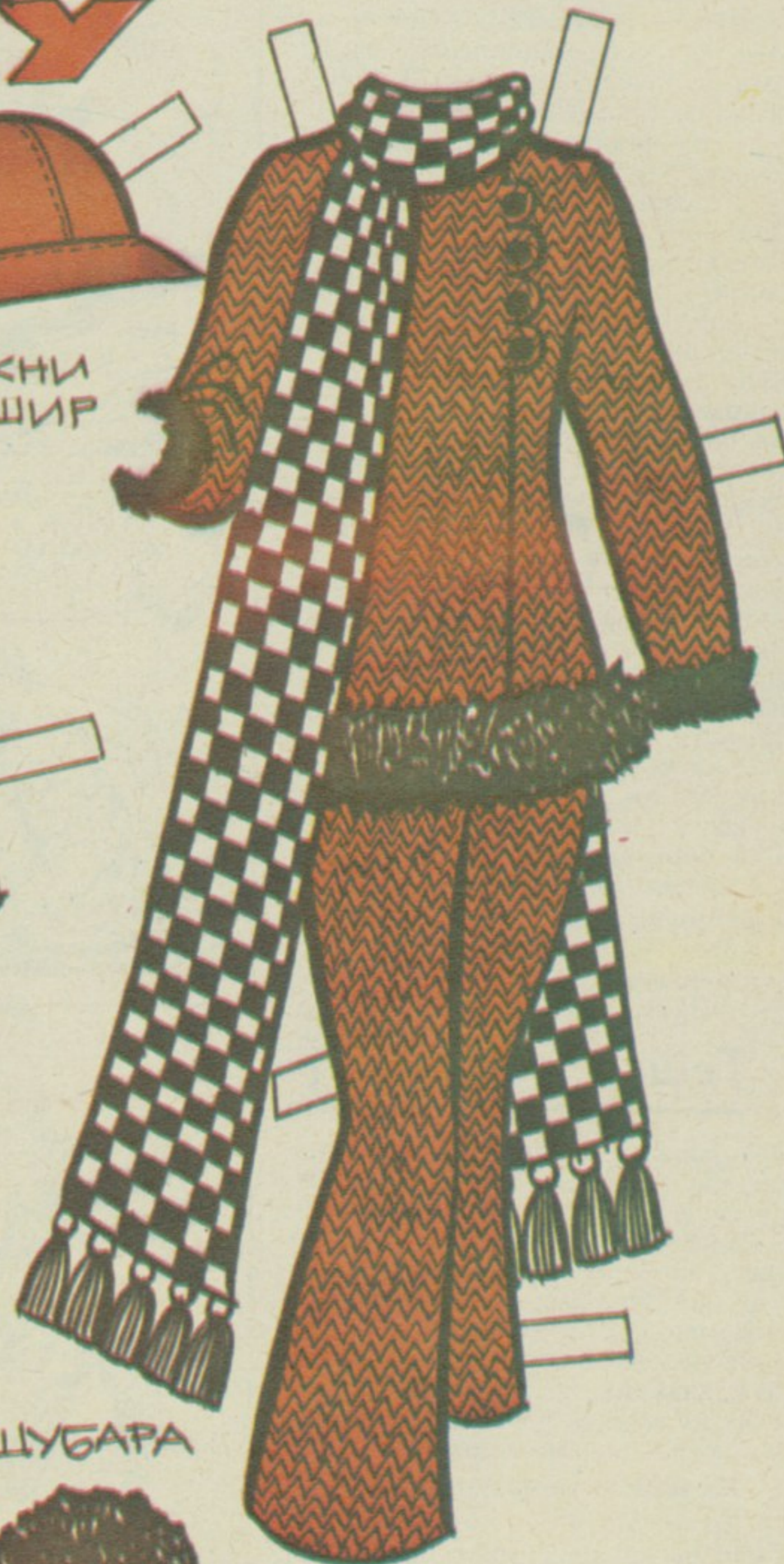
СПОРТЕКИ КОМПЛЕТ
ОД ТВИДА СА ШАЛОМ

МАКЕИ КАПУТ
ПАСПУЛИРАН
КОЖОМ

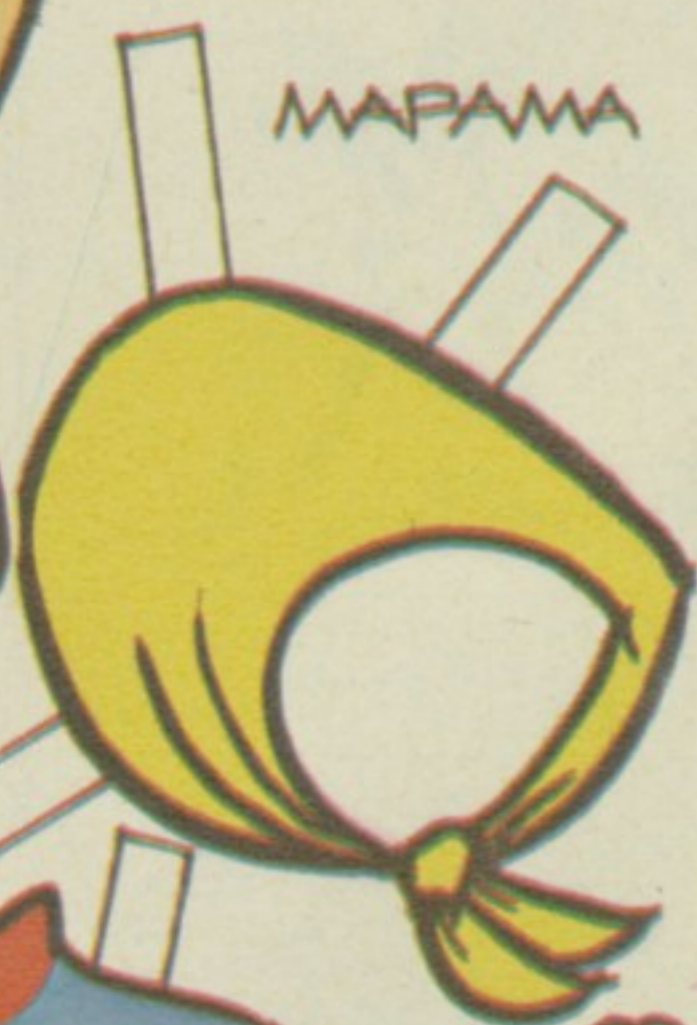

КОЖНИ
ШЕШИР

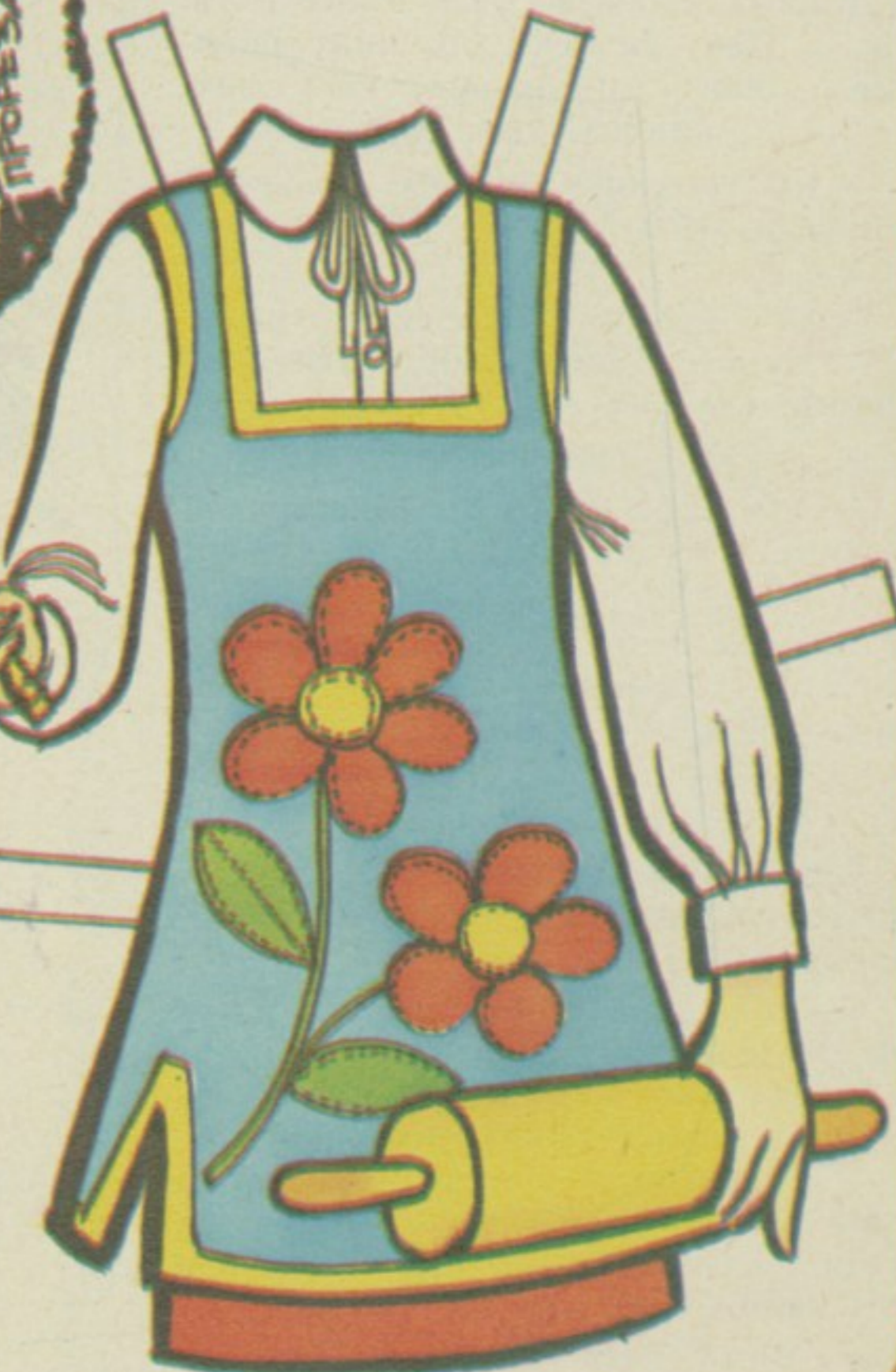

ШУБАРА

КОМПЛЕТ
ОД ТРИКО-
ТАЖЕ ЗА
КАНЦЕЛА-
РИЈУ

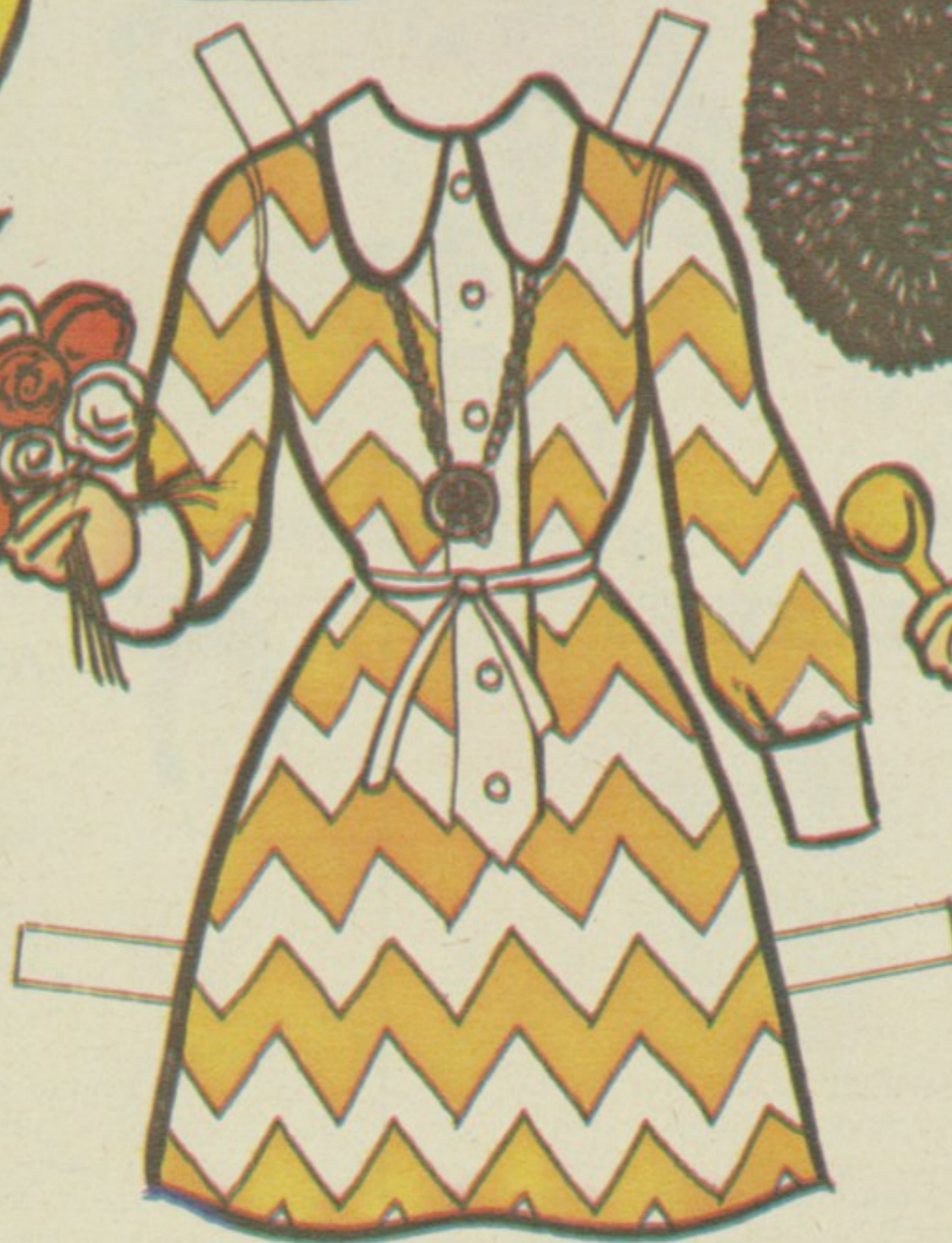
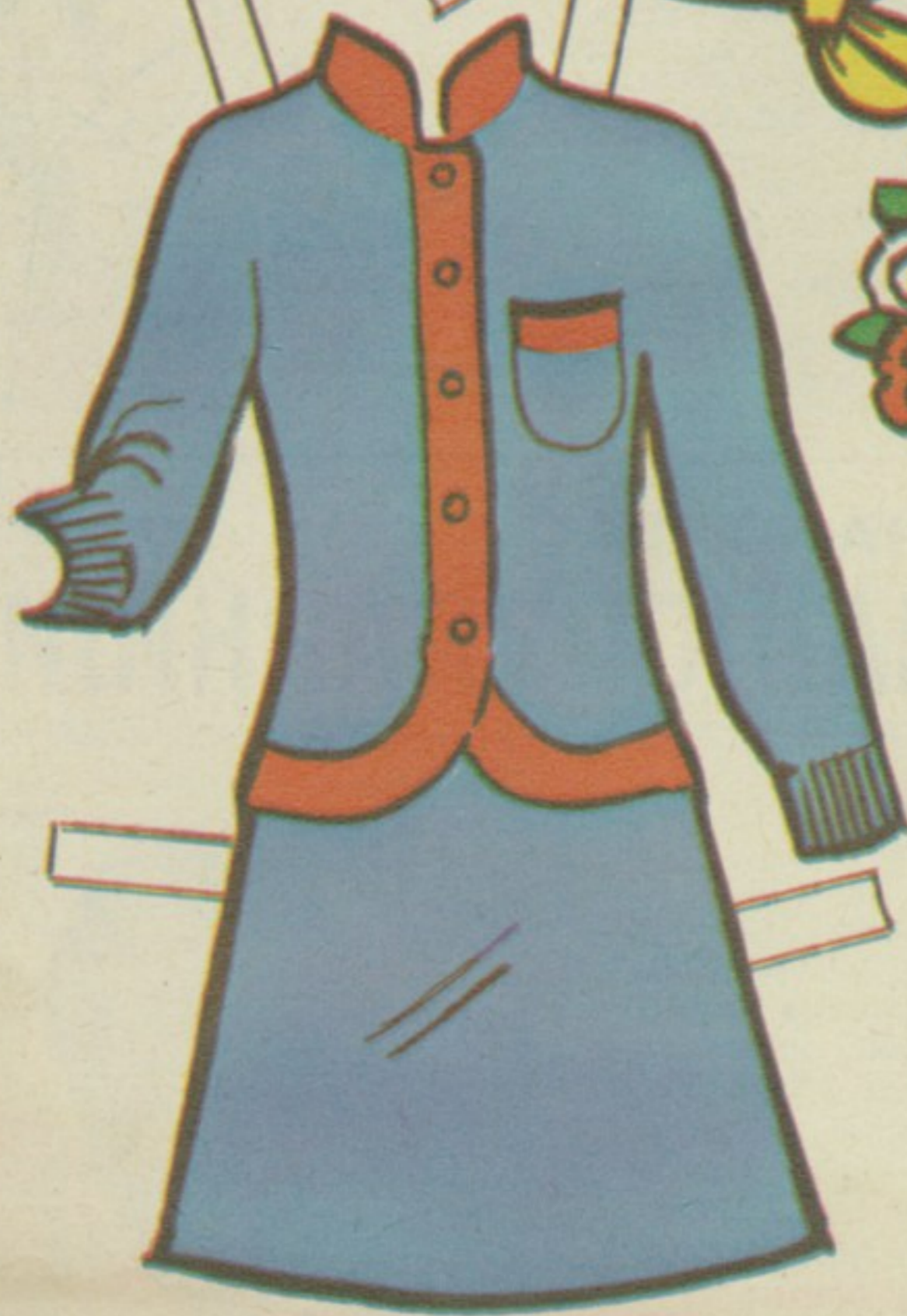

МАРАМА

ХАЉИНА КОШУЉИЦА

КЕЦЕЛА ЗА КУХИЈУ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Имам 13 година. Навијам за „Првену звезду“. Олгица Гајинов уч. VII/2 р. осн. шк. „Петар Драпшин“, Турија — Бачка.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и СССР. Језик дописивања руски и српскохрватски. Спорт — рукомет. Хоби ми је скупљање старог новца. Волим историју и географију. Имам 13 година. Рујица Бајац осн. шк. „Петар Драпшин“, Турија — Бачка.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама из наше земље. Идем у VI разред основне школе „Браћа Рибар“ у Тузли. Мој хоби је скупљање салвета, разгледница и „кандит“ маркица. Борка Божић, Октобарска револуција 56, Тузла.

Желела бих да се дописујем са другом или другарицом из Југославије. Идем у VIII разред. Скупљам марке, салвете и стари новац. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Снежана Ставковић, Николе Вукичевића 2, Сомбор.

Желео бих да се дописујем с другарицама и друговима широм Југославије. Волим озбиљну музику, спорт и почео сам да скупљам разгледнице из Југославије. Имам 16 година и идем у II разред гимназије. Есад Мујезиновић, Рава Јанковића 27/VI, Сарајево

Желео бих да упознам све пријатеље света. Имам 15 година. Учим енглески језик. Скупљам разгледнице. Волим озбиљну музику. Бранислав Адамовић, Поп Ташкова 12, Београд.

Имам 16 година. Учим II раз. гимназије. Мој хоби: скупљање разгледница. Желим да се дописујем са друговима и другарицама из целог света а посебно из Француске, Шпаније и Италије. Славе Костадинов, ул. Киро Чучук 35, Титов Велес.

Имам жељу да се дописујем са колегиницама и колегама који воле стрип и који се баве цртањем стрипа. Наиме, ради се о томе што оснивам једну врсту „Клуба младих цртача стрипа“. Перо Аврамовић, Бр. Радића 97, Жупања.

Имам 13 година. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Хрватске — Загреб. Мој хоби је читање књига, сликање и скупљање маркица. Највише ме интересује опера, забавна музика и бит музика. Навијам за „Динамо“. Весна Милутиновић, Рударска 117/6, Тузла.

Имам 14 година и идем у VIII разред. Одличан сам ђак. Скупљам разгледнице и желео бих да се дописујем с друговима и другарицама из Југославије и СССР на српскохрватском језику. Горан Маглић, Вашбунар 10, Травник.

Имам 12 година и идем у VII разред. Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм земље. Скупљам: салвете, марке и сличице инструмената. Славица Марковић, Победе 1, Чалма.

ПОСЕТА КАСАРНАМА ЗА 22. ДЕЦЕМБАР

Молимо главног уредника децјег листа „Забавник“ да нам одговори да ли може да нам за 22. децембар уговори посету једној војничкој касарни у Београду.

Унапред захваљује одељенска пионирска заједница VII/5 разреда основне школе „Марко Орешковић“ у Новом Београду.

Посетите било коју касарну, потражите команданта и он ће вас сигурно примити.

ДИКАН И СЕОБА СТАРИХ СЛОВЕНА

Да ли ће се Стари Словени доселити на Балкан?

Стари Словени ће се доселити на Балкан и то у VII веку и наставити даље ширење по Балкану.

Шабан Пирић, Ши — село 223, Тузла.

То је сад лако знати, али Дикан и Вукоје то нису могли да знају јер су њих двојица (бар у стрипу) први Словени који су дошли на Балкан. Веома

је важно да ли ће им се ту допасти и да ли ће позвати и друге Словене да дођу у ове крајеве.

ПИСМО МАЛЕ БОЈАНЕ

Драги Забавниче,

твој лист читам један месец и јако је леп. Када дође петак, устанем рано јер знам да ће се продати. Идем у други разред осн. шк. „Аца Милојевић“. Пишем ти да ти кажем да ми се свиђа што излазе стрипови а још више што излазе: Цица, Ана, Весна, Денис, Маргарета и њихова оделца, и желела бих да буде још.

А сад пуно поздрава од Бојане Стајић, 23 Дивизије бр. 2, Алексинац.

У ПОВЕРЕЊУ

Драги Забавниче, веома ми се свиђа твој лист. Зашто га не бисте повећали на више страница и увели неке нове рубрике и друге занимљивости.

Твој стални читатељ Иван Матковић, ученик VIII разреда.

Жеље наших читалаца су за нас врховна брига. Немојте рећи никоме, али ускоро припремамо велико изненађење.

* укршшене речи *

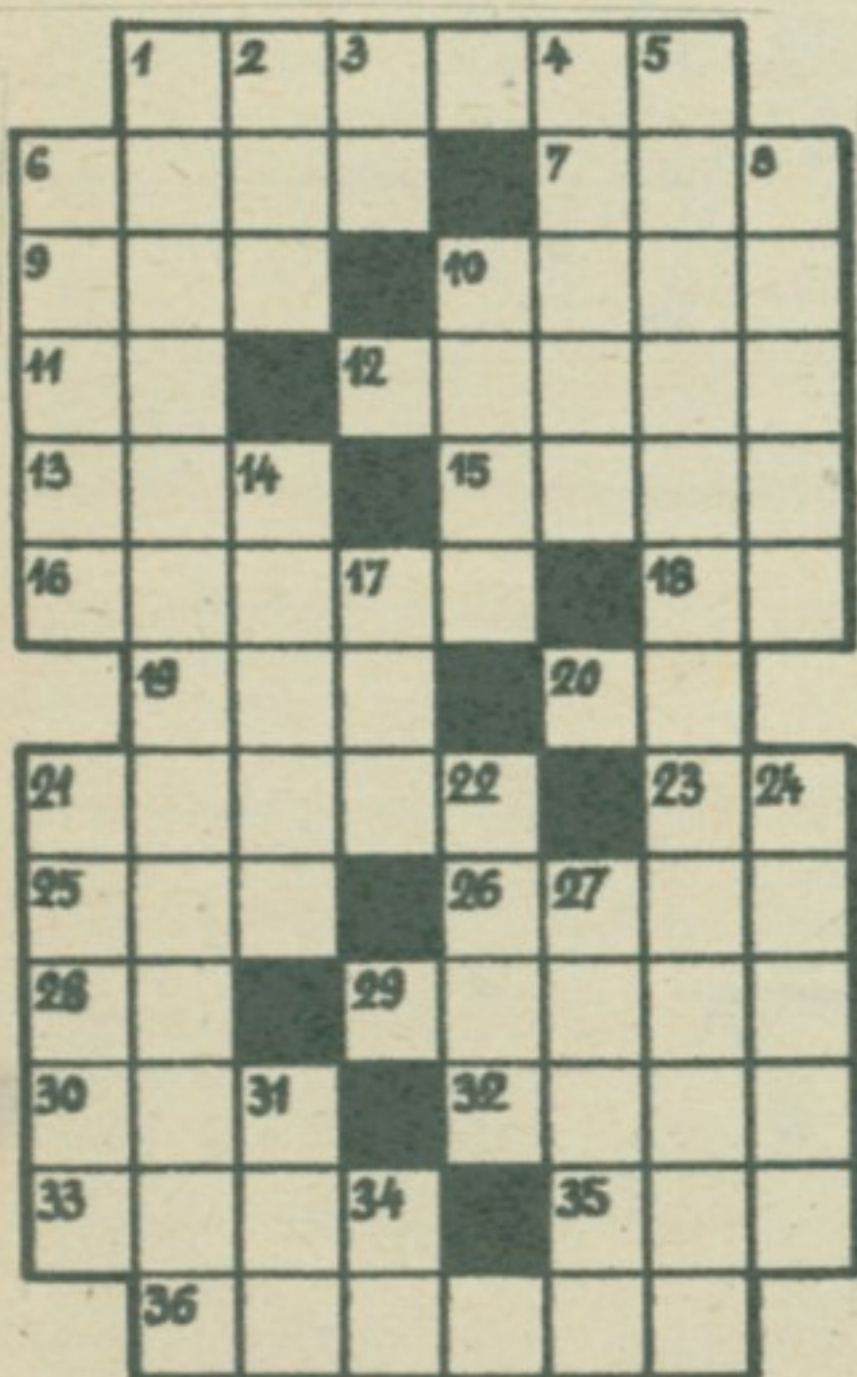
Водоравно: 1) део ланца, 6) месечна отплата, 7) течност која се цеди из воћа, 9) лука у Израелу, 10) познати француски сликар (1796—1875), 11) врста зачина, 12) кречњачко земљиште, крас, 13) врста атмосферског талога, 15) врста египатског

памука, 16) бедем за заштиту од воде, 18) хемијски знак за иридијум, 19) град у Мароку, 20) скраћеница за телевизију, 21) врста спортисте, 23) река у Аустрији, 25) стара српска престоница, 26) мушко име, 28) почетна слова азбуке, 29) узорак, 30) камењар, 32) отворена повреда, 33) летопис, 35) поточић, 36) припадник старогрчке филозофске школе.

Усправно: 1) роман Сима Матавуља, 2) планина у Тесалији, 3) река у Колумбији, 4) река у Босни, 5) чувени спев Петра Петровића-Његоша, 6) француски драмски писац из епохе класицизма („Федра“), 8) град у Боки Которској, 10) летовање под шаторима, 14) грофовија у Енглеској, 17) грчка колонија на острву Вису у старом веку, 21) пантљика, 22) узао, 24) констатација, 27) просторија, соба, 31) вунена марама, 34) аутомобилска ознака за Лесковац.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Мал, 4) кер, 7) Аман, 9) скуп, 11) нокат, 12) Ида, 13) укор, 14) спор, е, 15) мотка, а, 17) ла, 19) део, 20) ал, 21) дрен, 22) рели, 23) ел, 24) око, 26) еп, ф, 27) песето, о, 29) алат, 31) едем, 33) Љиг, 34) пчеле, 35) арак, 37) Алан, 38) ара, 39) она.

НАГРАДА ЈЕ ОТИШЛА У СКОПЈЕ

БЕМО БУЛАЈИК

На конкурс „ПОЗИВ НА СВЕТСКУ ПРЕМИЈЕРУ“ објављен у броју 933 од 14. новембра ове године, у коме је режисер филма „БИТКА НА НЕРЕТВИ“ Вељко Булајић позвао читаоце „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ да одговоре на питање: „Која је варош најближа мосту на НЕРЕТВИ који су партизани срушили да заварају Немце?“, стигло је укупно 3150 дописница. Од тога је 2100 читалаца тачно одговорило да је најближа варош мосту на Неретви ЈАБЛАНИЦА. Међу тачним одговорима жири ЗАБАВНИКА на срећу је извукао добитника ПРВЕ награде. То је ЉУПЧО ОРДЕВ, Николе Парачунова 10, из Скопља. Он је добио две карте за светску премијеру филма „БИТКА НА НЕРЕТВИ“, која ће се одржати у Сарајеву 29. новембра ове године и, наравно, бесплатан пут тамо и на траг.

Осталих девет награда добили су:

1. Капу Јула Бринера: ЗОРАН ЦВЕТКОВИЋ, Пролетерска 85, Лесковац; 2. Торбицу с прибором за прву помоћ Милене Дравић: ДРАГАН КОЛАР, Угљеше Терзин 34, Кикинда; 3. Чутурицу Љубише Самарџића: ЈЕЛЕНА ТАРАНА, Бирчанинова 37, Београд; 4. Опасач и футролу Лојзета Розмана: ЗОРА СИВЧЕВ, Његошева 15-а, Кикинда; 5. Капу Силве Кошћине: ВЛАЈКА СЕЛЕН, Османа Ђикића 10, Мостар; 6. Капу Бате Живојиновића: БРАНКО АЋИМОВИЋ, М. Тита 12, Дервента; 7. Опасач Бате Живојиновића: СЛОБОДАН ЈОВАНОВИЋ, Јадранска 8, Крагујевац; 8. Капу Лојзета Розмана: МЕАД МУЈОВИЋ, Сарајевска 7, Нови Пазар; и 9. Футролу за пиштољ Јула Бринера: САБИНА АБДИЧЕВИЋ, ул. Илијанска 50, Сарајево.

БИТКА НА НЕРЕТВИ

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун Број 608-1-82-1. Поштенски фах 124. Телефони: 24-671, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22.711.

WALT
DISNEY

МИКИ

